

Emperyalist kalkan tamam! Türkiye hizmete devam!

Sayfa 6

Gerçek

İrlanda, Avrupa, ABD

Kriz hükümet
deviriyor!

3

Aralık 2010 / Sayı: 14

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Akdeniz Çivi işçisi gösterdi:

İşçi sınıfına CHP'den hayır yok!

Gerçekten

Yağmurdan kaçarken...

Kaset darbesiyle CHP'nin başına geçen Kemal Kılıçdaroğlu solcu havalara girerek işçilerin, emekçilerin gözünü boyamaya çalışıyor. Devrimden söz ediyor, yüz yılın düzen partisinin toplantısında salona "yoldaşlar" diye hitap ediyor. Yılmaz Güney ve Ahmet kaya'nın mezarlarını ziyaret ediyor. Hepsini gösteriş. TÜSİAD'a ve diğer patronlara verdiği sözler ise göz boyama değil, gerçek güvenceler. Gerçek, geçen sayısında Kılıçdaroğlu'nun ekonomik programını analiz etmişti. Özelleştirmeye, yabancı sermayeye, Merkez Bankası bağımsızlığına, kısacası neoliberalizme dayalı bir ekonomik programla ancak TÜSİAD'a hizmet edileceğini belirtmişti. Kılıçdaroğlu'nun söze "yoldaşlar" diye başladığı toplantı, Ecevit'i anma toplantısı idi. Ecevit'in 70'li yıllarda hükümete geçer geçmez işçi ve emekçilere sırtını döndüğünü unutmamak gerekiyor.

AKP'den illallah diyip CHP'ye sığınmayı düşünenler olabilir. Onlara uyarımız şudur: Denize düşünce yılanı sarılmayın. Bakın Mersin'deki Akdeniz Çivi fabrikası işçileri bu gerçeğin farkına erkenden vardılar. Kendilerini işten atan CHP yöneticisi patronlarına karşı mücadele başlattılar. Yetmedi, CHP'nin Mersin'de bir ilçe binasını işgal ettiler. Sonunda gözaltına alınsalar da yılmadılar, mücadeleyi sürdürüyorlar. Aynı zamanda Türkiye işçi sınıfına tutması gereken yolu gösteriyorlar: CHP'ye veya AKP'ye değil, kendi gücümüze güvenmek. Yıllardır ezilen ve mücadele ederek belli bir noktaya gelen Kürt kardeşlerimizle omuz omuza, kendi üçüncü Cephemizi inşa etmek!

**Kahrolsun
Gizli
Diplomasi**

Sungur Savran

3

**Güney'den
ve Kaya'dan
Ellerinizi
Çekin!**

Şiar Rişvanoğlu

5

**FHKC Politbüro üyesi
Marvan Abdelal:**

*"Hem Filistin'in
Hem ABD'nin
Dostu Olamazsınız"*

7

Kızıl İğne

Savaş mı vardı yoksa?

AKP hükümeti muazzam bir seçim yattırımı hazırlığında. Cumhuriyet tarihinin en büyük vergi affı, trafik cezalarından kredi kartı borçlarına kadar birçok başka alanda getirilen önlemlerle birlikte belki yüz binlerce, belki milyonlarca insana küçük bir rahatlama sağlayacak. Bu yüz binlerin yada milyonların bir bölümünün şükran duygusu içinde ya da vergi affı gelecekte de tekrarlanır diye AKP'ye oy vereceği hesaplanıyor. Ama bu arada tuhaf bir şey de oldu. Doğan Medya gazeteleri bu vergi affını "Barış" başlığı ile sundular. Özellikle 16 Kasım günü Hürriyet'in manşeti "Büyük Barış"tı. Sıradan insanların devletle barış yapmasının manası olmadığına göre, belki de bunun ardında daha derin bir anlam aramak gerek. Bu anlamı bulmakta çok zorlanmıyoruz. Bilindiği gibi, Doğan

Medya Grubu'na son dönemde üst üste ağır bir takım vergiler gelmişti. Toplam vergi borcu 6 milyar TL'yi falan buluyordu. (Sakin kendiniz gibi eski TL milyarı zannetmeyin. Yeni TL milyarı bunlar!) Şimdi bu borcun çok büyük bir kısmı affediliyor. Öyle anlaşılıyor ki toplam borç 1 milyar TL'nin altına iniyor. O zaman anlaşılıyor Doğan Medya gazetelerinin neden barış dediği. Burjuvazinin iç savaşında bir barışmış yaşanan! Yani savaş vardı ki, şimdi barış deniyor. Peki acaba Doğan Grubu hükümete ne verdi ki, karşılığında bunu alıyor? İşçi, emekçi, esnaf kendi vergi veya kredi kartı borçlarından azıcık sıyrıttılar diye çok sevinmesinler. Aynı önlem kapitalistlere milyarlar, on milyarlar hediye edecek. Sonunda kabak yine emekçinin başında patlayacak.

Olur böyle vakalar, Türk polisi yakalar...mı?

Kayseri Şeker Fabrikası'nda yolsuzluk varmış, başında da genel müdür. Genel müdürün hanı hamamı yerinde.

Neleri neler yok ki? Biri Ferrari 12 makam arabası. 20 gayrimenkulü, Boğaz'da yalısı. Yolsuzlukların en-gellenmesi iyi de, insan sormadan edemiyor: Bu makam araçları, gayrimenkuller, Boğaz'da yalı daha önce yer altında mıydı? 2001'den beri Kayseri Şeker'in başında olan bu şahıs onca yıldır cebini doldururken devlet neden sustu? Bugün neden birden bu gürültücü baskın, gözaltılar, tutuklamalar? Yoksa Şeker Fabrikaları'nın özelleştirilmesinin zamanı geldiği için devletimiz halkın yaka silkesini mi istiyor?

Kediye kedi demek!

Başbakan Tayyip Erdoğan füze kalkanı konusunda resmen çarşaflandı! Kalkanı kabul etmek için öne sürdüğü bütün koşullar madara olmuş durumda. Erdoğan "İran yazılmasın" dedi. Yazılmadı gerçi ama NATO toplantısının sonunda Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy, Fransızca'daki bir deyimle referansla "kediye kedi

demek gerekir" dedi, "bugün füze tehdidi İran'dan geliyor, füze kalkanı İran'a karşı". Erdoğan "komuta bizde olmalı" dedi. Verilmeyince şimdi "komuta NATO'da olmalı dedik" diyor! Bütün bunların sonunda Davutoğlu'nun "komşularla sıfır sorun" politikası kocaman bir sıfır alacak galiba!

Savaşa savaş demek!

Radikal gazetesinin yeni yönetimi, kendini ambalajlarken politikaya da "Savaşma konuş!" kampanyasıyla girdi. Bu kampanyaya destek verecek beş yüz bin radikal arıyorlar şimdi. Biz onları radikallerini sayma göreviyle baş başa bırakalım da, kampanyanın adına bakalım. "Savaşma konuş!" dendiğine göre, ortada bir savaş var. On yıllardır bu gerçeğin üstünü örtmek isteyen burjuvazi şimdi gelinen kavşakta bunu teslim ediyorsa, bu gerçeğin altını çiz-

mek gerekir. Doğan medyası yıllar ve on yıllar boyu, "terör" dedi, "terörist" dedi, ama şimdi "savaş" diyor. Gazetenin yeni yöneticisi Eyüp Can Başbakan Erdoğan başlığı beğenmedi diye biraz da kaygılanmış. "O başlığı biraz da yanlış mı attık?" diye soruyor. Ama iş işten geçti efendim. Bir günlük bir manşetten söz etmiyoruz, bir kampanyadan söz ediyoruz. Metro istasyonlarına koca koca afişler astınız, "Savaşma konuş!" diye. Geçmiş ola!

İrlanda, Avrupa, ABD

Depresyon hükümet deviriyor

21. yüzyılın ilk büyük depresyonu daha çok sarsıntı yaratır. İrlanda bugün öne çıkmıştır sadece. Arkada Portekiz ve İspanya bekliyor. ABD’de konut piyasası iyileşmek bir yana, devlet desteğinin süresi dolduğu için kötüleşiyor. Japonya sıfır faiz oranına, milli gelirinin % 220’sini aşan kamu borcuna rağmen sürünüyor. Ve herkesin birbirinin pazarına göz koyması anlamına gelen kur savaşlarına karşı Kasım başında Seul’de toplanan G-20 hiçbir tedbir alamadan dağılıyor!

“Ama içinden geçtiğimiz kriz bir Büyük Depresyon. Bugün görülen her türlü büyümenin temelleri son derecede kırılgan. ABD’de konut piyasasında fiyatlar hâlâ düşüyor, icra yoluyla el konulan konut sayısı hızla artıyor. Avro bölgesinde borç krizi banka krizine bağlanıyor. Yunanistan’dan sonra İrlanda’da bankalar batacak hale geldiği için devlet yardımı koştu, ama bütçe açığı inanılmaz bir düzeye, % 32’ye yükseldi! Japonya tam anlamıyla depresyonun pençesinde.”

Gerçek, geçen sayısında, yani Kasım ayının başında, Türkiye ekonomisi konusunda burjuvazinin saflarında var olan aşırı hayalci görüşleri eleştirirken böyle diyordu. Kasım ayı ortalarından itibaren bütün dünya İrlanda’nın iflas edip etmeyeceğini, AB’nin bu ülkeyi kurtarıp kurtarmayacağını, avronun çöküp çökmeyeceğini konuşmaya başlamıştı bile!

İrlanda, avro bölgesinde Yunanistan’dan sonra iflasın eşğine gelen ikinci ülke oldu. AB daha altı ay önce Yunanistan’ı 100 milyar avro (150 milyar dolar) yardımıyla kurtarmıştı. Bununla da

yetinmeyerek hastalığın öteki zayıf ülkelere (İrlanda’nın yanı sıra Portekiz, İspanya, hatta İtalya’ya) bulaşmaması için 1 trilyon dolar civarında bir destek paketinin hazırlanacağını ilan etmişti. Şimdi İrlanda bu 1 trilyonluk güvenceye rağmen çökmenin eşğine geldi ve yaklaşık 100 milyar avro (140 milyar dolar) dolayında olduğu belirtilen bir destek paketiyle kurtarıldı.

Tabii, aynen Yunanistan’da olduğu gibi, bu kurtarmanın bedelini işçi sınıfı ve emekçiler ödeyecek. Asgari ücret düşürülecek, çocuk yardımı kesilecek, kreş sistemi delik deşik edilecek, genel olarak sosyal hizmetler turpanlanacak. Bu, üç yıldır küçülmekte olan bir ekonominin sıkıntısını çeken, % 12 işsizlikten muzdarip bir işçi sınıfının başına geliyor üstelik! Kolay mı? İrlanda hükümeti milli gelirin % 32’si düzeyinde olan bütçe açığını 2014’e kadar % 3’e düşürmek zorunda!

Ekonomik krizi politik krizi tetikliyor!

2008 Eylül’ünde ABD finans kurumlarının yaşadığı çöküntü ile birlikte kriz başladığında, DİP Girişimi bir büyük depresyon dönemine girdiğimiz tespitini yapmış, bunun çok büyük politik sonuçları olacağını ifade etmişti. 2009 boyunca bütün devletlerin muazzam

kamu harcamaları yaparak dünya ekonomisini uçurumun kenarından döndürmesi, kimilerinde krizin bittiği düşünüyordu. DİP Girişimi yine krizin sadece yer değiştirdiğini, özel finans kurumları krizinden kamu borçları krizine dönüştüğünü iddia etti. Bugün İrlanda her iki krizin bir arada yaşandığı bir ülke olarak ön plandadır: Hem banka sistemi çökmenin eşğindedir, hem kamu maliyesi iflasın eşğine gelmiştir!

Ekonomik kriz adım adım politik hayatı da etkisi altına alıyor. ABD’de Obama karşıtı aşırı sağcı bir hareket, Çay Partisi adıyla muhalefetteki Cumhuriyetçi Parti’de güçlenirken, bu parti şimdiden Temsilciler Meclisi’ni ele geçirmiştir. Yunanistan’da yerel seçimlerde hem iktidardaki PASOK, hem de muhalefetteki Yeni Demokrasi toktat yemiştir: Katılım görülmemiş derecede düşmüş, her iki parti de oy yitirmiş, sol partilerin ise oyları yükselmiştir.

Şimdi de İrlanda’da AB ve İMF ile anlaşma açıklanır açıklanmaz hükümet dağılmıştır. 2011 başlarında erken seçim yapılması kaçınılmaz hale gelmiştir.

Kriz burada durur mu?

21. yüzyılın ilk büyük depresyonu daha çok sarsıntı yaratır. İrlanda bugün öne çıkmıştır sadece. Arkada Portekiz ve İspanya bekliyor. Yunanistan’ın borçlanmak için ödemesi gereken faiz oranı şimdi ekonomisi AB ve İMF tarafından kurtarılmasından önce sine göre daha yüksek! ABD’de konut piyasası iyileşmek bir yana, devlet desteğinin süresi dolduğu için kötüleşiyor. Japonya sıfır faiz oranına, milli gelirinin % 220’sini aşan kamu borcuna rağmen sürünüyor. Çin ve öteki Asya ülkeleri enflasyon tehlikesi ile karşı karşıya oldukları için harcamalarında kısıntıya gitme zorunluluğu hissediyor. Ve herkesin birbirinin pazarına göz koyması anlamına gelen kur savaşlarına karşı Kasım başında Seul’de toplanan G-20 hiçbir tedbir alamadan dağılıyor!

Yunanistan, Fransa ve öteki Avrupa ülkelerindeki kitlesel sınıf mücadeleleri, yürünmesi gereken yolu gösteriyor.

Sungur Savran

Kahrolsun gizli diplomasi!

İtalya Dışişleri Bakanı Frattini, Wikileaks belgeleri yayınlanmaya başlayınca, “diplomasi’nin 11 Eylül’ü” demiş ve eklemiştir: “Gizliliğe dayanan diplomatik ilişkiler değişecek”. İyi uçmuş! Burjuva diplomasisi doğası gereği gizliliğe dayanır, gizlilik olmadan yapamaz.

Ekim Devrimi’nden sonra kurulan ilk Sovyet hükümetinin Dışişleri Bakanı Lev Trotskiy şöyle diyordu: “Gizli diplomasi, çoğunluğu kendi çıkarlarına tabi kılmak için aldatmak zorunda olan mülk sahibi azınlık için gerekli bir araçtır. Karanlık işgal planları ve soygun amaçlı ittifakları ve anlaşmaları ile emperyalizm gizli diplomasi sistemini en yüksek düzeye ulaştırmış bulunuyor.”

Frattini Wikileaks belgelerinden olmayacak bir şey bekliyor yani. Başkaları da başka anlamsız iddialarla ortaya çıktılar. Kimi “bilgi devriminin diplomasi karşısındaki zaferi”ni ilan etti, kimi “ABD diplomasisi çökmüştür” dedi. Şimdiye kadar ortaya çıkan belgeler daha sonra geleceklerin niteliği konusunda temsili bir değer taşıyorsa, bu söylenenler Wikileaks olayını bütünüyle orantısız biçimde değerlendirmektedir.

Rusya’nın iki lideri Putin ile Medvedev’in ilişkisi Batmen ve Robin’e benzetildiyse ne olmuş? İtalyan başbakanı Berlusconi için bir Amerikan büyükelçisi “kifayetsiz, kibirli ve etkisiz” dediyse ne yazar? Bunlar her devletin, her teşkilatın kendi içinde konuştuğu dili yansıtan örneklerdir. ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, yaptığı basın toplantısında bir yabancı mevkidaşının kendisine “siz esas bizim yazışmaları görün” dediğini aktarıyor. Doğrudur.

Amerikan elçilerinin durum ve insan değerlendirmelerine ise hak ettiklerinden daha büyük bir değer atfetmemek gerekir. Amerikalıların her şeyi bildikleri veya doğru değerlendirdiklerini bu yalın biçimiyle kimse savunmaz. Ama iş ABD elçilerinin kriptolarına gelince, Türkiye basını, bu arada sol basını da “bakın gördünüz mü, Amerikalılar da söylüyor” türü yorumlarla dolu günlerdir!

ABD elçilerinin kriptolarının “hak ettiği” değer, kendi görüşlerinin ortaya çıkmasıdır. Bir de başka ülkelerin liderlerinin kendilerine yaptıkları açıklamalara ilişkin söyledikleridir. İlki tanım gereği bize hakikatin kendisini veriyor. Örneğin, ABD diplomatlarının en baştan itibaren AKP’yi kuşkuyla ele aldığı burada tartışmasız olarak ortaya çıkmıştır. Ulusalcıların, AKP’yi, Türkiye’ye “ılımlı İslam”ı yerleştirmek amacıyla ABD’nin iktidara getirdiği iddiası bir kez daha yanlışlanmış, bizim en baştan beri savunduğumuz, ABD’nin AKP’ye karşı tutumunun hep çelişkili olduğu tezi bir kez daha doğrulanmıştır.

İkincisi, yani yabancı liderlerin açıklamalarına ilişkin söylenenler ise büyük ölçüde doğrudur. Örneğin, Suud kralı Abdullah’ın İran için ABD’li diplomatlara “yılanın kafasının kopartılmasını” tavsiye ettiğinin belgelenmiş olması, bu bakımdan çok önemlidir.

Ama bunlar hep ABD diplomasisinin mutfağıdır. Bu mutfakta pişen gizli antlaşmalar yoktur burada. Gizli diplomasiye asık darbeyi vuracak olan da bunların teşhir edilmesidir. Bunu yapacak olan uluslararası proleter devrimleridir.

Aynen Ekim Devrimi’nden sonra Sovyet hükümetinin Çarlık Rusya’sının emperyalistlerle yaptığı bütün gizli antlaşmaları açıklaması gibi. O hükümetin Dışişleri Bakanı Trotskiy, bu adımı açıklarken yukarıda alıntılanan cümlelerden sonra ekliyor:

“Avrupa halklarını tüketmekte ve yok etmekte olan emperyalizme karşı mücadele, aynı zamanda, gün ışığından korkmak için yeterince nedeni olan kapitalist diplomasiye karşı verilen bir mücadeledir. Rus halkı, Avrupa halkları ve tüm dünya, bankerler ve sanayicilerin, parlamenter ve diplomatik ajanlarıyla birlikte gizli kapaklı hazırladıkları planlar hakkında belgelere dayanan gerçeği öğrenmelidir.” (Alıntının tamamı için bkz. kemalulker.blogspot.com.)

Bunu ne Wikileaks’in “yalnız kovboy”u Julian Assange yapabilir, ne de bilişim devrimi. Bunu ancak proleter devrimi yapabilir.

Kan banyosu

Nisan 2011’de dünya ekonomisini yeni bir sarsıntı bekliyor. ABD’de kamu borcu yasayla sınırlanmış durumda. Nisan ayında bu limit aşılanacak. Dolayısıyla, Kongre’nin yasal limiti yükseltmesi gerekiyor. Ama Temsilciler Meclisi’nde çoğunluğu ele geçirmiş olan Cumhuriyetçiler büyük tavizler almadan (esas olarak zenginlerin vergilerinde kesintiler) bunu

onaylamamaya kararlı. Obama’nın kurduğu bütçe açığı komisyonunun eş başkanı Cumhuriyetçi Alan Simpson “kan banyosu” vaad ediyor! Yasa geçmezse ABD devleti kilitlenebilir. Bunun dünya ekonomisi üzerinde nasıl bir etki yapabileceğini hayal etmek zor. Yani ekonomik krizin tetiklediği politik kriz de ekonomik krizi daha ileri taşıyacak gibi görünüyor.

Emekçiler, CHP'lileri iyi tanıyın!

Bunlar davanın değil ikbalin peşinde koşanlardır. Yıllardır, Baykal, Sav ve ekibi partide sarsılmaz bir diktatörlük kurduğundan ikbal peşindeki delegeler hep onların yanında oldular. Aynı koyu Baykalcılar ve Savcılar bir anda rüzgâr dönünce, ikbali Kılıçdaroğlu'nun saflarında görmeye başladılar ve adım adım döndüler.

CHP'de kasetli saray darbesiyle başa geçen Kemal Kılıçdaroğlu yeni koltuğuna bir türlü rahat biçimde oturamadı. Partinin içinde örgüte hâkim olan Genel Sekreter Önder Sav önderliğindeki kanat ile Kılıçdaroğlu ve onun ekibi içinde öne çıkan Gürsel Tekin sürekli bir çekişme içinde oldular. En sonunda CHP içinde tüzük tartışmaları üzerinden bir anlamda karşılıklı kılıçlar çekildi.

Saray darbesine, Kılıçdaroğlu konusunda medya eliyle kapsamlı bir imaj operasyonu eşlik etmişti. İlk kurultayda ambalajından yeni çıkmış "Ecevit şapkası" ile boy gösteren Kılıçdaroğlu, kâh partililere yoldaşlar diye seslenerek, kâh CHP'yi "devrimci" olarak tanımlayarak, Sosyalist Enternasyonal toplantılarında boy göstererek sola göz kırpmaya başladı. Bu imaj operasyonunun parti içine yansımaları şu

şekilde oldu: Kılıçdaroğlu, değişimin, solun sesi, karşısındakiler ise köhnemiş anlayışların, parti içi bürokrasinin, koltuğuna yapışmış kimselerin cephesi olarak gösterildi. Burjuva medyası sabah akşam bu izlenimi güçlendirmek için çalıştı durdu.

Başarılı da oldular. Parti örgütlerine büyük oranda hâkim olduğu bilinen Önder Sav ve ekibi geri adım atmak zorunda kaldı. Peki Kılıçdaroğlu ilk raundu nasıl kazanabildi? Burjuva medyası neden bu "sol" görünümlü imajı pazarladı? Aslında biraz dikkatli bakıldığında her şey çok açık görülebilir. Kılıçdaroğlu sahneden sola, işçiye, emekçiye göz kırptı. Ama imaj haricinde işçi ve emekçinin yararına ne yapacağını asla söylemedi.

Diğer yandan daha referandum sürecinden başlayarak Batıcı-laik büyük patronların örgütü TUSİAD'a açık çek verdi. Ekonomi programımızı TUSİAD çok beğenecektir dedi. Sonra özelleştirmelere ilkesel olarak karşı olmadığı, CHP'nin piyasa ekonomisini savunacağı, AB ve Batı ile bütünleşmeye devam edeceği açıklamaları geldi. İşçiler, emekçiler medya aracılığıyla Kılıçdaroğlu'nun cilalanmış imajını seyredirken o arkadan burjuvaziyle işi pişiriyordu. Burjuvazi de ona desteğini esirgemedi. Çünkü aynen eskiden Ecevit'in yaptığı gibi bugün de solcu görünümlü bir burjuva lideri kriz ortamında işçileri boyun eğmeye ikna etme rolü oynamalıydı. Ne Baykal ne de Sav'ın ekibi bu rolü oynayamayacağını çoktan kanıtlamıştı. Yani Kılıçdaroğlu burjuvazinin desteği ile parti içi muhalefet karşısında üstünlük sağladı.

Peki bu durumda Önder Sav ve ekibinin burjuvaziye karşı olduğu sonucu çıkarılabilir mi? Tabii ki hayır. CHP has bir burjuva partisidir. Muhalefeti de iktidarı da böyledir. İşçiler emekçiler CHP'lileri

Nedir bu tüzük kavgası ?

CHP'de kılıçların çekilmesine neden olan tüzük tartışması kamuoyunda pek de anlaşılmadı. Doğrusu kimse de sıkıcı ayrıntılarla uğraşmak istemedi. Ortada bir iktidar kavgası vardı ve herkes buna göre tavrını belirledi. Oysa tüzük tartışmasının içeriğine bakıldığında CHP'nin nasıl bir parti olduğu, riyakârlık ve ikiyüzlülüğün nasıl bu partinin kurumsal kimliği haline geldiği görülebilir. Hikâyeyi anlatalım.

CHP'de ikiyüzlülüğün kısa tarihi

Sene 2008, 24 Aralık: CHP tüzük kurultayı yapıyor. Deniz Baykal, bu kurultayda Genel Başkan'a parti içinde diktatörlük yetkileri tanıyan tüzük değişiklikleri yaptırıyor. Bu tüzük değişikliğine göre Merkez Yönetim Kurulu üyeleri Genel Başkan tarafından seçilecek, Genel Sekreter makamının da yetkileri sınırlandırılacak, hatta kırtasiye işlerine indirgenecek. Aynı Kurultay'da yeni tüzüğün Parti Meclisi'nin (CHP'nin kongreden sonraki en üst organı) belirlediği tarihte yürürlüğe gireceğine dair karar alınıyor.

1 Nisan 2010: Parti Meclisi 22 Mayıs'ta yapılacak kongre ile birlikte yeni tüzüğün yürürlüğe girmesine karar veriyor.

7 Mayıs 2010: Baykal'ın meşhur kasedi internet or-

tamında yayınlanıyor. Ülke gündemine bomba gibi düşen olayın ardından Deniz Baykal istifa ediyor.

22 Mayıs 2010: CHP Kurultay'a gidiyor ve Kemal Kılıçdaroğlu büyük tartışmalar sonucunda tek aday olarak seçime giriyor. Önder Sav, Baykal'a sırt çevirip Kılıçdaroğlu'nu destekliyor. Kılıçdaroğlu Sav'ın desteğine karşılık olarak Genel Sekreter'in güçlü yetkilerini devam ettirebilmesini sağlayacak biçimde Kurultay'da yeni Tüzüğün yürürlüğe girmesi için parti Meclisi'ne verilen yetkiyi kaldırıyor. Eski tüzük ve Sav'ın yetkileri devam ediyor. Tabii ki Genel Sekreter'in parti üzerindeki hakimiyeti de.

26 Ekim 2010: Yargıtay CHP'ye daha önce kabul edilen tüzük değişikliğinin yasal olarak uygulanması gerektiğini belirten bir yazı yolluyor. Fırsatı değerlendiren Kılıçdaroğlu Sav'ı devre dışı bırakmak için yeni tüzüğe göre MYK atamalarını yapıyor ve Önder Sav ekibini tamamen MYK dışında bırakıyor. Kıyamet kopuyor. Kılıçlar çekiliyor. İlk yarıyı Kılıçdaroğlu kazanıyor. Burjuvazinin ve medyanın demokrat solcu diye sunduğu Kılıçdaroğlu bugün partiyi Baykal'ın kendisine biçtiği padişahlık tüzüğü ile yönetiyor. Bunlarda hâlâ demokrasi ve solculuk bekleyenlerin vay haline...

iyi tanımalıdır. Bunlar davanın değil ikbalin peşinde koşanlardır. Yıllardır, Baykal, Sav ve ekibi partide sarsılmaz bir diktatörlük kurduğundan, ikbal peşindeki delegeler hep onların yanında oldular. Aynı koyu Baykalcılar ve Savcılar bir anda rüzgâr dönünce, ikbali Kılıçdaroğlu'nun saflarında görmeye başladılar ve adım adım döndüler. Sav ve ekibi de Kılıçdaroğlu'nu yenilgiye uğratamayacağını sezip geri adım atmıştır. Şimdi Kılıçdaroğlu'nun zayıf anını yakalamak üzere beklemeye çekilmişlerdir. CHP'de olanların özü budur.

Kılıçdaroğlu'nun mumu yatsıya kadar yanar

Bir dönem hızlı esen Kılıçdaroğlu rüzgârı, referandumdan sonra biraz dinmiş olsa da şimdilerde yeniden hareketlenmiş benziyor. Bunda Kılıçdaroğlu'nun parti içinde başlattığı operasyon, dolayısıyla ipleri eline alma çabası etkili olmuş benziyor... Haliyle rüzgâr kaldığı yerden devam!

Baykallı CHP'nin ve CHP'de hala belli bir ağırlık taşıyanların pek öyle siyasete filan ihtiyacı yoktu. Yalana da çokça başvururlardı. Onlar için asıl olan askerdi. Askerin AKP'yi devirmesini bekliyorlardı. Fakat olmadı. AKP cephesi o kadar etkili oldu ki, birkaç hamle ile düşecek gibi değildi. Yakın vadede darbenin ihtimal dışı olduğunu anlayınca, seçim yoluyla AKP'yi geriletebilir miyiz diye düşünmeye başladılar. Peki, o iş nasıl olacak?

Dünyanın her yerinde toplumu ezici çoğunlukla, işçiler, işsizler, emekçiler, yoksullar oluşturur. Dolayısıyla amacınız iktidara gelip düzenin sürmesini sağlamaksa, bu kesimleri mutlaka yanınıza almanız gerekir, onlarsız olmaz! Bunu yapabilmek için düzen partileri türlü yollara başvururlar. İktidara gelmek için işçiye, emekçiye, yoksula her türlü yalanı söylerler. Kılıçdaroğlu da şimdi solculuk oynama taktiğine başvuruyor. 70'li yıllarda bu taktikle başarıya ulaşan Ecevit'i taklit etmeye çalışıyor. Ama iyi bir taklitçi de sayılmaz. Amatör bir siyasetçi olmasından dolayı olsa gerek, asıl niyetinin solculuk falan olmadığını çok belli ediyor.

Ama halkın AKP'den artık bıkmış kesimleri, özellikle işçi ve emekçilerin hatırı sayılır bir kısmı, bütün amatörlüğüne ve sakarlığına rağmen, Kılıçdaroğlu rüzgârına kapılmaya açık görünüyor. Fakat Kılıçdaroğlu seçimlerde başarılı olursa onları büyük bir hayal kırıklığı bekliyor. Çünkü Kılıçdaroğlu bir yandan solculuk oynarken bir yandan da başta TÜSİAD olmak üzere patronlara devamlı güvenceler veriyor. Ekonomik kriz ortamında işçileri, emekçileri fedakârlık

yapmaya ikna etmeyi vaat ediyor. Patronlar adına fedakârlık yapmak, yağmurdan kaçalım derken doluya tutulmak istemiyorsak, önümüzde tek bir yol var: Burjuvaziye bulaşmamışların yan yana geleceği bir emek ve özgürlük cephesini inşa etmek. Böyle bir cephe hem gücü dolayısıyla göz dolduracak, hem de sözü ve eylemiyle halka güven verebilecektir. Ama daha da önemlisi Tayyip Erdoğan'ı da Kılıçdaroğlu'nu da en iyi şekilde halka anlatacağıdır. Fakat anlatmak yetmez, bu ikisini iş yapmaları doğrultusunda sıkıştıracağız. Onlara sözlerinizi eyleme geçirin diyecektir. Bu noktada zaten Tayyip sapır sapır dökülmektedir. Kılıçdaroğlu'nun yıldızları da bir bir dökülecektir. Ne zaman mı? "MESS'e karşı metal işçilerini destekle" dediğimizde, "kendi belediyelerinde taşeron çalışmaya son ver" dediğimizde, "Ahmet Kaya ve Yılmaz Güney'in mezarına gidip şov yapmak yerine, onların yurtdışına gitmelerine neden olan yasaları değiştirmeye, anadilde eğitimin önündeki engelleri kaldırmaya çalış", "Diyadinin kaldırılması için mecliste girişimde bulun" dediğimizde. "4-C'yi de 4-B'yi de kaldırmak için girişimde bulun, işçi atanları cezalandıracak yasalar öner" dediğimizde.

Ama bundan çok daha önemli olan böyle bir cephenin halka gerçekleri söylemesidir. O da şudur ki, özgürlük, hak, mutluluk, daha iyi bir yaşam beklemeye gelmez, beklemeye gelen tek şey ölümdür! Kazanmak istiyorsak mücadele etmekten başka çözüm yok, bunun için örgütlenmek gerek, bilinçlenmek gerek, en mühimi korkularımızla yüzleşip onlardan kurtulmak gerek. Bunun dışında bir yol önerenler yalan söylüyordur ama sadece yalan söyleyenler değil, onu yutanlar da, yutmamakla beraber seyirci kalanlar da suçludur!

Şimdi yalanın perdesini yırtmanın vakti, gerçeklere her zamankinden daha fazla sahip çıkmanın vakti, en önemlisi de diş ile tırnak ile mücadele etmenin vakti!

Şiar Rişvanoğlu

Yılmaz Güney'den ve Ahmet Kaya'dan Elinizi Çekin!

"(...) Büyük yolları küçük adımlarla yürüyenlerin Karşınıza dikileceği akşamlar olacaktır. Birlikte yürüyelim derlerse 'hayır' deyin Adımları adımlarınıza uymayacaktır(...)"
Afşar Timuçin

Kaynağı hâlâ tartışmalı "kaset operasyonu" sonrasında koltuğa oturtularak "Türklerin Gandisi" nidalarıyla şişirilen Kılıçdaroğlu balonu 12 Eylül referandumunu ile bir anda sönmüş, üzerine uzun bir sessizlik dönemi gelmişti. Son olarak Önder Sav ve ekibini tasfiye eden "Siperlerin Gandisi" Kılıçdaroğlu ve ekibi, bir süredir hazırlandığı belli olan yeni taktik ataklarına son derece popülist bir zamanlamayla "bayram" günlerinde başladı. Tabii, hazır genel seçimler için de start verilmişken AKP'den neden geri kalsınlar ki?

Kemal Bey, 20 Kasım'da Diyarbakır'da taksi şoförü Reşat Yılmaz ile çay içeriyor. CHP kurmaylarının kendileri bile, bu kadar basit ve sıradan bir şekilde halkın arasına karışıyor olmalarına inanmamış olmalı ki, bu haberi iki gün öncesinden büyük bir olaymış gibi burjuva basınına servis yapıyor. Sonrasında Kürtlerin bir kısmının protestoları ile de karşılaşan, bu nedenle olsa gerek şehrin sadece CHP binasının olduğu kısmını gezen Kılıçdaroğlu, sokakta tavla oynuyor. Lütfen buraya dikkat: tavla oynadığı kişi, herhangi bir Diyarbakırlı değil, o sırada çarşı izninde olan bir asker! Ayrıntılar önemli, mesaj ise bizce açıktır: Diyarbakır'da bile(!) devleti bir biçimde sahiplenme çabası. Nitekim devamında savaşla, Kürt Sorunu ile ilgili hiçbir şey söylemeyen Kılıç Bey iki önemli söz sarf etmiş. Biri: "Çocukların elinden taşları almak lâzım." İkincisi ise meşhur devlet-burjuvazi temcit pilavı (yerseniz): "Diyarbakır'ı bu bölgenin Paris'i yapmak CHP'nin boynunun borcudur." Kemal Bey, hemen ertesi günü 21 Kasım'da lösemili Canseda Baydar'ı İstanbul'da ziyaret ediyor. Kızın bir yıl öncesine kadar CHP Bakırköy İlçe Teşkilatı'nda çaycılık yapan babası Murat Baydar; "Kızımın hasta olduğunu teşkilatta kimse bilmezdi. Kılıçdaroğlu'na kim söyledi, nereden öğrendi bilmiyoruz. Bayramın birinci günü Paris'ten aramasına çok şaşırık, hatta telefona çıkan kızım ilk başta dalga geçildiğini sandı" diyerek şaşkınlığını belirtiyor.

Bu buram buram ABD tarzı kokan halkla ilişkiler operasyonunun sevgi dolu, şefkatli babacan halk adamı imajının arkasındaki asıl yüzü, Kılıçdaroğlu'nun bayramın ilk gününde Ergenekoncu yeni genel başkan yardımcısı Beyaz Türklerin şefi Süheyl Batum ile Bilkent'te bulunan Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) Rehabilitasyon ve Bakım Merkezi'ne yaptığı ziyaret ele veriyor. Kılıçdaroğlu şöyle buyurmuş ziyaret sonrası: "Gazilerimizin moralleri çok iyi, hastaneden çok memnunlar, aileleri ile beraberler. Hem ailelerinin, hem gazilerin bayramını kutlayarak onlara sağlık diledik, şifa diledik. Onların bizim onurumuz olduğunu da ifade ettik. Son derece mutluyum onlar da mutlu, umuyorum sağlıklarına bir an önce kavuşurlar" Lütfen buraya da dikkat: devletin ısrarla sürdürdüğü savaşın mağduru oldukları için zor durumda bulunan ve sağlı "sol"lu milliyetçilerin her fırsatta aynı söylemle ("onurumuz, gururumuz..."vs.) referans yaparak suistimal ettiği bu insanlar evlerinde değil, TSK'nın bünyesinde ziyaret ediliyor. Alın size ikinci mesaj!

Yukarıdaki karelerde mesajları kendi şoven çizgilerinde iyi seçen Kılıç Bey ve ekibi bayram öncesinde baltayı fena halde taş vurdular: 17 Kasım'da Sosyalist (doğrusu "sosyal-kapitalist") Enternasyonal toplantısına katılmak üzere Paris'te bulunan Kılıçdaroğlu, Père Lachaise mezarlığına giderek, Yılmaz Güney ve Ahmet Kaya'nın mezarlarına karanfil bırakmış, üstüne bir de (burası fıkra gibi) fatiha okumuş.

Her iki sanatçının üç temel özelliği var: Kürt olmaları, devrimci olmaları ve sürgünde ölmüş olmaları. Her ikisinin de sürgün ve aslında ölüm nedeni CHP'nin kurucusu ve asli unsuru olduğu Türkiye burjuvazisinin resmi devlet politikaları.

Ey "Siperlerin Gandisi", ey CHP'liler! Siz TÜSİAD'ı ziyarete gidin, AB elçilerine yemek verin, dolarlar uçuşan aşiret düğünlerinde boy gösterin, devrimcileri, Kürtleri katleden kontrgerillanın, Ergenekon'un avukatlığını yapın, taburları ziyaret edin, korucularla fotoğraf çektiniz, siperlerde poz verin! Çekin elinizi bizim değerlerimizden! Safımızdan uzak durun! Bizim safımız yıllar önceden: "Safım açık ve bellidir; Emekçi yoksul halkımın safında, bilimsel sosyalizme inanan sosyalizmin acemi bir sanatçısıyım. Bütün olanaklarımla kurtuluş mücadelesinin içinde yer almaya çalışacağım." diyen Yılmaz Güney'in, Arabacı Cabbar'ın, Diyarbakırlı Bahtiyar'ın safıdır.

Kılıçdaroğlu bir yandan solculuk oynarken bir yandan da başta TÜSİAD olmak üzere patronlara devamlı güvenceler veriyor.

Emperyalist kalkan tamam

20 Kasım'da Portekiz'in başkenti Lizbon'da toplanan NATO zirvesinde birçok başka konunun yanı sıra öncelikli olarak füze kalkanı projesi ele alındı. Zirveden füze kalkanının bir NATO projesi olarak hayata geçirilmesi kararı çıktı. Füze kalkanı projesi bağlamında tartışmaların gündemine oturan İran ve Suriye meselesi oldu.

Türkiye bu iki ülkenin isminin tehdit olarak zikredilmesine karşı çıkarırken Fransa, İran ve Suriye'nin isimlerinin belgede geçmesinde ısrar etti. Sarkozy'nin bu bağlamda sarf ettiği "biz kediye kedi deriz" sözleri karşılıklı polemiklere konu oldu. Daha önce de gazetemiz sayfalarında bu füze kalkanının başta İran olmak üzere ABD ve İsrail'in yoluna çıkan/çıkacak herkese karşı olduğunu vurgulamıştık. Bu gerçeği tabii ki en iyi emperyalistlerin kendisi biliyor. O yüzden bu kalkana esas ihtiyaç duyan ABD, kararın geçmesine herhangi bir engel oluşturmaması için Fransa'ya nazaran ısrarcı olmadı. Fransa ise füze kalkanının İran'a karşı kurulduğunu karar metinlerine geçirtmek için büyük çaba harcadı. Bunun sebebi muhtemelen, Rusya ile kurmuş olduğu yakınlık dolayısıyla Rusya dışında bir hedef gösterme kaygısıydı.

Füze kalkanı projesi kabul edilirken NATO aynı zamanda nükleer silahlara karşı olduğunu da bir kez daha açıklamıştır. Başta ABD olmak üzere İngiltere ve Fransa gibi üyeleri ile dünyanın en büyük nükleer gücü olan NATO nükleer silahlara karşıdır! Tabii ki devamı

var. NATO dünyada nükleer silahlar var oldukça bir nükleer güç olmaya devam edecektir. İşte gerçeğin açık bir itirafı. Madem NATO nükleer silahlara karşıdır o zaman neden füze saldırılarını önleyecek kalkan projesini hayata geçirdikten sonra nükleer silahsızlanmaya gideceklerini açıklamıyor? Cevabı basit. Çünkü NATO planını her zaman ilk saldırıyı kendisinin gerçekleştirmesini amaçlayarak yapmaktadır. NATO'nun karar verdiği füze kalkanı savunmaya yönelik değil, saldırı karşısındaki misillemeye yöneliktir. Ne Kuzey Kore, ne Çin, ne Rusya, ne Hindistan ne de Pakistan, ABD gibi dünyanın jandarmalığına soyunmuştur. Dünyada bir savaşta atom bombası kullanan tek ülke ABD'dir. Tehdit ABD emperyalizmi ve onun müttefiklerinden gelirken Türkiye açıkça bu tehdiye kalkan olmanın adımını atmıştır. Ne Erdoğan'ın ne de Davutoğlu'nun hiçbir sözü bu gerçeğin üstünü örtemez.

Türkiye hizmete devam

Türkiye toplantıya şartlarını üye ülkelere önceden bildirerek katıldı. Bu şartlara göre Türkiye, füze kalkanının tüm Türkiye topraklarını kapsayacak biçimde konuşlandırılmasını, füze kalkanı ile ilgili NATO kararında İran ve Suriye'nin tehdit olarak tanımlanmamasını ve komutanın Türk hükümetinde olmasını istedi.

Bu şartlar Türkiye'nin verdiği nihai kararın süsleridir sadece. Bu şartlardan ilki aslında Türkiye'den çok ABD emperyalizminin çıkarına yaramıştır. Çünkü Türkiye zirveden önce kendi ulusal hava savunma sisteminin ihalesini yapmaya hazırlanıyordu. Bu ihalede ABD, Çin ve Rusya gibi dış rakiplerle karşı karşıya idi. Şimdi NATO kararı ile Türkiye'nin ulusal hava savunma sisteminin NATO'nun füze kalkanı ile entegre edilmesine karar verildi. NATO'nun füze kalkanına Çin ve Rus füzeleri entegre edilemeyeceğine göre ABD ihalede otomatik olarak öne geçmiş oldu. Tabii ki bu sadece füzelerin markasıyla ilgili bir şey değil. Türkiye böylece ABD emperyalizmi ile buzların eridiği yeni bir sürece giriyor ve bu da bu çerçevede değerlendirilmeli.

İran ve Suriye'nin isminin çıkarılması sadece Türkiye'yi İran karşısında rahatlatmıştır. Bunun gerçekte hiçbir somut etkisi olmayacaktır. İran, Türkiye'nin bu tavrından hoş-

nut gözüke de genel olarak projeye karşı yaptıkları sert çıkış, projenin ev sahipliğini yapacak Türkiye'nin tavrını bir kenara yazdıklarını düşündürmektedir. İran'ın boş laflarla kandırılabilir bir ülke olduğunu düşünmek hayalcilik olur.

Komuta meselesinde Erdoğan zirve öncesi açıklamalarını zirve sonrasında unutturmaya çalışıyor. Şimdi, biz NATO komutası talep ettik diyor. Halbuki zirve öncesinde Cumhurbaşkanı Gül, kalkan için komutanın Türkiye'de olması şartını ileri süreceklerini söylemişti. Komuta sorunu önümüzdeki dönemde de merkezi bir yerde duracak. Çünkü zirvede bu konuda net ve ayrıntılı bir karara varılmış değil. Elbette ki İran ve Suriye karşısında daha aktif ve saldırgan bir politika izleyen ABD, NATO'nun tartışmasız en büyük gücü olarak inisiyatifi elinde bulundurmaya isteyecektir. Bu konuda ABD'nin sadece Türkiye ile değil Fransa ve Almanya gibi başka NATO üyeleri ile de çelişki içine düşmesi beklenebilir.

Sonuçta Türkiye emperyalizme kalkan olmak adına ilk adımı atmıştır. Bu süreçte yetersiz kalan muhalefetin AKP'nin rahatça bu manevrayı yapabilmesinde en önemli etken olduğu da hatırdan çıkarılmamalıdır. "Emperyalizme kalkan olmaya hayır!" demek hâlâ en yakıcı görevlerden biri olarak duruyor.

DİP Girişimi'nden kampanya

"Emperyalizme Değil İran Halkına Kalkan Ol!"

Emperyalist ülkelerin İran'a yönelik planları geniş bir ittifakla kabul edilirken ve Türkiye bu süreçte cephe ülke görevi görmeyi kabul etmişken, Devrimci İşçi Partisi Girişimi "Emperyalizme ve Siyonizme değil, İran Halkına Kalkan Ol!" şiarıyla füze kalkanına karşı kampanya başlattı.

Füze kalkanına karşı düzenlenen kampanyanın İstanbul ayağında DİP Girişimi militanları stantlar, bil-

diriler ve afişlerle halkı füze kalkanına karşı çıkmaya çağırdı. Çeşitli semtlerde ve şehir merkezinde açılan stantlar, asılan afişler ve dağıtılan bildiriler emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele çağrısını yükseltti. Genellikle halkın olumlu tepkisi ve desteğiyle karşılaşan DİP Girişimi militanları faaliyetlerinde emperyalizm ve Siyonizmi teşhir etmekle kalmadılar, başta Başbakan Erdoğan olmak üzere işbirlikçilerin de maskelerini düşürdüler. Açılan stantlarda bildirilerin yanı sıra DİP Girişimi'nin merkezi yayın organı Gerçek Gazetesi de yoğun ilgi gördü. İstanbul'da değişik sebeplerle bulunan birçok İranlı da açılan stantlara ilgi gösterdi. DİP Girişimi'ne kampanya dolayısıyla teşekkür eden İranlılar Devrimci İşçi Partisi ve Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu hakkında bilgi aldılar.

Kampanyayı İzmir'de yürüten DİP Girişimi militanları yoğun bir çalışmayla emekçi halkı füze kalkanı konusunda gerçek bilgilerle buluşturdu. Gazete satışı, bildiri dağıtımı ve afişlerle yürütülen kampanyaya halkın

ilgisi yoğundu. Özellikle bildiri dağıtımı ve gazete satışı sırasında insanlarla uzun uzun konuşma şansı bulan DİP'liler füze kalkanına dair soruların sorularını cevaplayarak, egemen medyadaki yalanlar üzerine kurulmuş "füze kalkanı" efsanesini teşhir ettiler. Ayrıca İzmir'in çeşitli mahallelerinde ve merkezi bölgelerde yoğun bir afiş çalışması ve gazete satışı yapıldı. Merkezi bölgelerde ise bildiri dağıtımı yapıldı.

DİP Girişimi militanları Antalyalı işçi, emekçi ve diğer tüm ezilenleri de emperyalist füze kalkanı projesine karşı çıkmaya davet etti. Şehir merkezinde ve pazar yerlerinde yapılan bildiri dağıtımları ve açılan stantlarla, füze kalkanı projesinin ezilenlerin değil, emperyalistlerin çıkarına olduğu, bölgede Siyonizmin ve ABD - AB emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmemek, halkların boğazlaşmasının önüne geçmek için bu projeye yüksek sesle tepki verilmesi gerektiği, bugün suskun kalmanın, üzerine bombalar yağdırılan bölge halklarına karşılık İsrail'in yanında olmak anlamına geleceği vurgulandı. Açılan stantlarda DİP Girişimi'nin füze kalkanı projesine neden karşı çıkılması gerektiğini vurgulayan bildirilerinin yanı sıra, partinin yayın organı Gerçek Gazetesi'nin de tanıtımı yapıldı.

Ankara ve Adana'da da DİP Girişimi militanları bildiri ve afiş çalışmasıyla kampanyayı duyurdular.

Marvan Abdelal:

“Hem ABD’nin hem de Filistin’in dostu olamazsınız!”

Erdoğan’ın Arap dünyasında popülaritesinin arttığına dair haberler basın yayın organlarını süslerken Gerçek gazetesi olarak gelişmeleri gerçekten bölgede mücadele edenlerle değerlendirdik. Filistin davası uğruna mücadele eden önemli örgütlerden Filistin Halk Kurtuluş Cephesi’nin Politik Büro üyesi Marvan Abdelal ile Lübnan’da Mar Elias Mülteci Kampı’ndaki FHKC bürosunda görüştük.

Gerçek: Türkiye’deki işçi ve emekçiler için FHKC’yi ve mücadelenizi kısaca tanıtabilir misiniz?

Marvan Abdelal: 1967 yılında Dr. Corc Habbaş önderliğinde kurulan hareketimiz önceleri Arap Birliği düşüncesi ve Filistin’e özgürlük hedefiyle yola çıktı. Cemal Abdul Nasır’ın yenilgisinin ardından Arap milliyetçiliğinin etkisi kırıldı ve örgütümüz Marksist Leninist bir yön kazandı. Bugün de aynı ilkeler temelinde mücadelemizi yürütüyoruz. FHKC sadece Filistin’de değil Filistinlilerin olduğu dünyanın her ülkesinde örgütlü ve mücadele yürütüyor. Biz, totaliter bir örgüt değiliz. Liderlerimizi seçimle göreve getiriyoruz. Kurucumuz Corc Habbaş daha sonra görevi Ebu Ali-Mustafa yoldaşa devretti. Ebu Ali-Mustafa şehit olduktan sonra da Genel Sekreter olarak Ahmet Saadat yoldaş seçildi. Ahmet Saadat halen İsrail hapishanelerinde tutsak durumda. Şu anda liderimiz hapishanede olmasına rağmen örgütümüzün seçilmiş yönetici organları kolektif bir liderlik

sergileyebiliyor.

Gerçek: Buradan baktığımızda Türkiye’nin Filistin davasıyla ilişkisini nasıl değerlendiriyorsunuz.

Marvan Abdelal: Öncelikle Türkiye ile çok köklü bağlarımız var. Bunlar sadece tarihsel bağlar değil. Türkiyeli devrimcilerin burada bizlerle birlikte savaş verdiğini hatırlamalıyız. Yine Mavi Marmara olayı Gazze’deki ablukaya karşı son derece cesur ve saygıdeğer bir girişimdi. Ama Türkiye devletine baktığımızda Arap dünyasına yönelik

ekonomik ve siyasi çıkarları gözeterek hareket ettiklerini görüyoruz. Bir yandan Avrupa’ya diğer taraftan Arap dünyasına yöneliyorlar. Arap dünyası ile ilişkileri geliştirme çabası bazen ABD ve İsrail’in planları için engel haline gelebiliyor. Bu da bölgede Erdoğan ve genel olarak Türkiye’ye yönelik sempatinin artmasına sebep oluyor.

Gerçek: Gündemde yer alan Füze kalkanı projesinin Filistin davasına bir etkisi olacağını düşünüyor musunuz?

Marvan Abdelal: Ortadoğu’da has-

sas dengeler var. Türkiye de bu dengeler üzerinden politika yürütmeye çalışıyor. Ancak bir gerçek var ki aynı anda hem Amerika’nın hem de Filistin’in dostu olamazsınız. Mesela İran’ın nükleer enerji çalışmaları Şah döneminde başladı. O zaman bu girişimleri ABD destekliyordu. Şimdi İran’da ABD karşıtı bir rejim olduğu için karşı çıkıyorlar. Füze kalkanı da çok açık bir biçimde bu anlayışın bir parçası. Dediğim gibi ABD ve İsrail’in yanında olup aynı anda Filistin davasını savunmak olanaksızdır. Füze kalkanını da bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Gerçek: Son olarak Türkiye’deki işçiler, emekçiler ve ezilenler için bir mesajınız var mı?

Marvan Abdelal: Biz Filistinliler olarak dostlar arıyoruz ve dostlarımız olduğunu biliyoruz. Biz bölgede hepimiz için emperyalizme karşı ilk savunma hattıyız. Sizlerin desteğine ihtiyacımız var. Biz sadece geçmiş için değil aynı zamanda geleceğimiz için de savaşıyoruz. Sadece Arap dünyasını kapsayan değil, bunun ötesine geçen, tüm bölge halklarını kapsayan bir birliğe ihtiyacımız var. Devrimci İşçi Partisi’nden yoldaşlara ve Türkiye halkına selam olsun. Hepimize bu uğurda vereceğimiz mücadelede kolay gelsin.

Kuzey Kore, Güney Kore’yi neden vurdu?

24 Kasım Çarşamba günü tüm dünya Kuzey Kore’nin Güney Kore’ye ait bir adayı bombaladığı haberiyle sarsıldı. Gözler füze kalkanı tartışmaları dolayısıyla İran’a çevrilmişken, ABD’nin şer ekşeni ilan ettiği devletlerden bir diğeri olan Kuzey Kore sahneye çıkıyordu. Batılı ajanslar olayı taraflı biçimde yansıttılar. Türkiye medyası daha da ileri gitti. Olayı Hürriyet, Milliyet gibi kaynaklardan öğrenenler için sanki Kuzey Kore durup dururken, Güney Kore’nin güzelim adasını bombalayivermişti.

Gerçekler ise tabii ki bambaşka. Öncelikle Kuzey Kore’nin top atışlarıyla dövdüğü ada öyle sıradan turistik bir ada falan değil. Bombalanan Yeonpyeong adası Kuzey Kore topraklarının çok yakınında (sadece 12 km.) bir ada ve esas olarak askeri üs olarak kullanılıyor. Adanın konumu için Türkiye kıyılarına çok yakın olan Yunan adaları akla getirilebilir. Kuzey Kore’nin adeta burnunun dibinde yer alan bu askeri üssün kendisi başlı başına bir provokasyon üretme merkezi. Nitekim olaylar başlamadan önce Güney Kore söz konusu adada, yani Kuzey Kore’nin 12 km. açığında tatbikat düzenliyor. Tatbikatta kullanılan gerçek mermiler Kuzey Kore sınırlarını ihlal ediyor ve Kuzey Kore bunun üzerine resmi uyarıda bulunuyor. Sözde tatbikatını sürdüren ve uyarılara kulak

asmayan Güney Kore ordusu sözün yetmediği yerde cevabı top mermisi olarak alıyor.

Tamamen Güney Kore’nin provokasyonu sonucu gerçekleşen olaylarda Kuzey Kore haklı konumdadır. Üstelik bu olay ne Güney Kore’nin ilk provokasyonudur ne de son olacaktır. Geçtiğimiz Mayıs ayında da Kuzey Kore ile deniz sınırına yakın seyreden bir Güney Kore savaş gemisi batmış, Güney Kore derhal Kuzey Kore’yi suçlayarak gerilimi tırmandırmıştı. Son olayın da ardından derhal Japonya yakınlarında bulunan bir ABD nükleer uçak gemisi Sarı Deniz’e doğru harekete geçti. Kuzey Kore ve Güney Kore gibi ülkelerin aralarındaki askeri ihtilafların çok çeşitli ayrıntıları olabilir. Bunları her zaman tam kesinliğiyle bilmek mümkün olmayabilir. O yüzden çatışmanın ardında yatan nedene bakmak gerekir.

Güney Kore, ABD emperyalizminin 1949 Çin Devrimi’ne karşı Asya’da gerici bir üs elde etmek için desteklediği Kore Savaşı’nın sonucu olarak ortaya çıkmış bir ülkedir. Uzak Asya’da kapitalizmin ve emperyalizmin kalesi durumundadır. Uzun bir süreden bu yana Kuzey Kore’yi yalnızlaştırma ve diz çöktürmeye çalışma politikası izleyen ABD, Güney Kore’yi de aynı sebeple provokasyon yapma konusunda cesaretlendirmektedir. Oysa, ABD’nin bu tu-

tumunun bir benzeri ne Rusya ne de Çin Halk Cumhuriyeti tarafından sergilenmiyor. Yani bölgesel barış ortamını Kuzey Kore’nin bozduğu iddiası safsatadan bir başka anlam taşımamaktadır.

Kuzey Kore rejimine baktığımızda ise sosyalist olarak adlandırılmayacak, kapitalizmin hüküm sürmediği ama yozlaşmış ve bürokratik bir devlettir. Hatta tarihteki ilk “sosyalist hanedan yönetimi” olmaya aday. Ülkenin kurucusu Kim İl Sung’dan yönetimi devralan oğlu Kim Jong-İl şimdi kendi halefi olarak küçük oğlunu seçmiş bulunuyor! Ancak Kuzey Kore rejiminin taşıdığı tüm olumsuzluklara rağmen haklı taraf emperyalizm karşısındaki Kuzey Kore’dir. Bu açıdan bakıldığında aslında kimin önce ateş ettiğinin de bir önemi yoktur. ABD emperyalizmi Kuzey Kore’yi dize getirdikten sonra asla orada durmaz. İşe son derece mücadeleci bir geleneğe sahip olan ve Kuzeyle birleşme düşüncesinin oldukça hakim olduğu Güney Kore işçi sınıfını ezmeyle başlayacak Irak ve Afganistan’la başladığı emperyalist saldırganlık kampanyasında yeni bir üs elde edecektir. Yani yaşananlar emperyalist sürekli savaşın bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Uluslararası işçi sınıfının olası bir savaştaki yeri ABD emperyalizminin karşısındadır.

Kardemir'in mücadelecileri işçilerini destekleyelim!

Türk Metal bürokrasisinin bütün gericiliğine rağmen, Kardemir işçisinin bugün patrona karşı mücadele eden kanadının arkasındayız. Sosyalist hareketin bu konuda bazı istisnalara rağmen genel olarak suskun kalması yanlıştır. Kardemir'in mücadelecileri işçilerini destekleyelim!

Karabük'teki Kardemir'de, işçilerin Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikasıyla Türk Metal'e geçişlerinin anlamını gazetemizin Eylül ayında değerlendirmiştik. İşçilerin toplu sözleşme ile elde ettikleri hakları bile kullanmalarının mümkün olmadığı ve Çelik-İş yönetiminin adeta işveren temsilcisi gibi davrandığı bir dönemin ardından, işçiler sendika bürokrasisine karşı isyan bayrağını çekerek, başka bir çatının yokluğunda, Türk Metal'e üye olmaya başlamışlardı. Çelik-İş sendikası da geçişleri engellemek için işverenle el ele vererek işçilere yönelik işten çıkarma da dahil her türlü baskı ve saldırıyı uyguladı. Sonuçta yaklaşık altı aydır devam eden yetki mücadelesi 23 Ekim'de Çelik-İş sendikasının lehine sonuçlandı.

Sürecin bütünü gösteriyor ki yaşanan sadece basit bir yetki yarışı değil. Aynı zamanda ciddi bir işçi kıyımı da. Son altı ay içinde, uzun süredir Kardemir'de çalışan 300'e yakın işçi işten atıldı. Buna karşılık 1.200 yeni işçi işe alındı. İşten atılan işçilere her gün bir yenisi ekleniyor. Alınan işçi sayısı kadar işçi çıkartılacağı konuşuluyor. Yeni işçiler daha işe alınmadan Çelik-İş'e üye yapıldığı, çıkartılan işçiler ise Türk Metal'e üye olan işçilerden seçildiği için 1.394 Türk Metal üyesi işçiye karşılık 2.568 üye işçi ile Çelik-İş yetkiyi kazanan sendika oldu. Çelik-İş sendikası bu sonucu 28 Ekim günü düzenlediği mitingde Türk Metal'e karşı bir gövde gösterisine dönüştürdü. Mitinge katılmak üzere Karabük'e gelen Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu, teşekkür etmek (!) için olsa gerek, miting öncesinde Kardemir yönetim kurulunu da ziyaret etmeyi ihmal etmedi! Çelik-İş'in bu hamlesine, Türk Metal de kent merkezinde düzenlediği "işten çıkarmalara hayır" mitingi ile cevap verdi. Yetki kararının sıcaklığının geçmesi ile birlikte bir süre sessiz kalan Türk Metal sendikası, işçilerin çeşitli eylemlere devam etmesinin de basıncıyla eylemleri destekleme çizgisini sürdürmek durumunda kalıyor.

Gizli özelleştirme

Burada Kardemir'in özelleştirme yöntemi ile ilgili bir parantez açmakta fayda var. Özelleştirme genellikle blok satış veya halka arz şeklinde ger-

çekleşirken, Kardemir'in özelleştirme sürecinde farklı bir pratik yaşanmıştır. Esasen 5 Nisan Kararları'nda Kardemir'in özelleştirilmesi değil, üretiminin durdurulması yani işletmenin kapatılması karar altına alınıyordu. İşçilerin kararlı mücadelesi sonucu kapatma kararı iptal edilmiş, Kardemir özelleştirme kapsamına alınmış, hisselerin işçilere ve Karabük halkına devredilmesi adı altında gizli bir özelleştirme yaşanmıştı. Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK) ile yapılan sözleşmede hiçbir gerçek ya da tüzel kişinin yüzde 1 hissedenden fazlasına sahip olamayacağı ifade ediliyordu. Türk Metal yönetimi ve bu arada Karabük'e ziyaret düzenleyen CHP de, bugün hisselerin yaklaşık % 55'inin ve yönetim kurulunun Yolbulan, Yücel ve Güleç ailelerinin elinde olmasının bu maddeye aykırı olduğu ileri sürerek kendi elini güçlendirmeye çalışıyor.

Hisselerin işçilere satılması, işçilerin söz hakkına sahip olmasını sağlamadığı gibi, o tarihte direnişin kırılmasının ana nedeniydi. Bugün de Kardemir'in üç ailenin elinde olması doğrudan doğruya o günkü modelin mantıksal bir sonucudur. Kapitalizm yoğunlaşma, merkezileşme ve tekelleşme mantığı ile işler. Çelik-İş sendikası, özelleştirme döneminde yaptığı "Karabük artık işçinin" propagandası ile bugünkü durumun yolunu döşemişti. Bugün de tam bir patron sendikası rolü oynuyor.

İşçiler Ankara yolunda

Yetki döneminden sonra 26 Kasım tarihinde yeni bir işten atma dalgasının başlaması ile birlikte 23 Kardemir işçisi Ankara'ya doğru uzun bir yürüyüş başlattı. Her gün 40 km yürüyerek 215 kilometrelik yolu tamamlamayı planlayan işçiler, her türlü zorluğa rağmen yürüyüşü tamamlamakta kararlı. Bununla birlikte 45 işçi de Karabük'teki Demir-Çelik-İşçisi anıtının önünde açlık grevine başladı. İşçiler işten atılmaları sona erene kadar süresiz olarak eyleme devam etme kararı aldı. Karabük AKP binası önünde protesto, Ankara yürüyüşü, açlık grevi, kendilerini anıta zincirlemek gibi çeşitli eylemler yapan işçilere karşılık, Türk Metal bürokrasisi mücadeleyi ilerletme olanaklarını zorlamak yerine gerici karakterine uygun olarak işçilerin dinamizmini köreltiyor.

Ancak Türk Metal bürokrasisinin bütün gericiliğine rağmen, Kardemir işçisinin bugün patrona karşı mücadele eden kanadının arkasındayız. Sosyalist hareketin bu konuda bazı istisnalara rağmen genel olarak suskun kalması yanlıştır. Kardemir'in mücadelecileri işçilerini destekleyelim!

Kardemir İşçileri, Karabük şehir merkezindeki anıta kendilerini zincirlediler.

Maden işçileri sendika bürokratlarından hesap sordu

Türkiye Taşkömürü Kurumu'na bağlı Kozlu işletmesinde çalışan işçiler, yöneticilerin ayak oyunları sonucu bayram tatilinde almaları gereken beş günlük izin paralarını almadıkları için 12 Kasım günü eylem başlattı. Maden yakınında uzun süre eylemlerine devam eden işçiler, bu hak gasbı karşısında hiçbir şey yapmayan Türk-İş'e bağlı Genel Maden İşçileri Sendikası'na (GMİS) doğru yürüyüşe geçtiler.

Kozlu beldesindeki sendika binasına doğru yürüyen işçilerin önü jandarma tarafından kesildi. Bunun üzerine otobüslerle beldeye ulaşan yaklaşık 900 maden işçisi sendika binasına girdi. Sendika binasının işgal edilmesinden korkan GMİS genel başkanı Ramiz Muslu hemen sendikaya gelerek işçilere açıklama yapmak zorunda kaldı. Muslu yaptığı açıklamada TTK yetkililerini "uyaracağını" söyleyerek işçilerin sendika binasına hücum etmesinin sendikanın "yapısını" bozduğunu söyledi. Muslu'nun açıklama ve vaatleriyle dağılan işçiler, bu eylemlerle sendika bürokratlarının işlerini rahatça devam ettiremeyeceklerini gösterdiler. Daha önce de yayınladığı eğitim programlarında, iş kazalarının asıl suçlusu olarak işçiyi gösteren GMİS, ileride işçilerin bürokrasiye karşı mücadelesinin bir odağı olacağını göstermektedir.

Okur Mektubu

Satın alıp kullandıktan sonra atmak!

Çalıştığım kopyalama merkezi kitap basım ve çoğaltımı üzerine kurulmuş bir işyeridir. Çok büyük bir şirket olmasa da kâr oranı çok yüksektir, tabii bu yüksek kârını yanında çalıştırdığı işçilere borçludur. Neden mi? Size kendi iş deneyimimi aktarayım.

İş bir gazete ilanından buldum ve iş görüşmesine gittiğim gün işe başladım. İşler o kadar yoğun ki kimse makinelerle yetişemiyordu. İşçilere sürekli laf söyleniyor ve azarlanıyorlardı. Çalışanların çoğu 17 ile 18 yaşları arasında genç insanlardı, çoğunun da ilk işiydi, aylık 500 TL maaşla sigortasız 12 saat çalışıyorlardı. Kimi zaman bir öğün fazla yemeğe sabahlanıyor, sabahlamak istemeyenlere ise laf söyleniyordu. Bütün bunların yanı sıra çalışma saatleri boyunca 15 dakikalık çay molası verilmiyor, sadece yemek aralarında 20 dakika ara verilip sonrasında hemen tekrar işe dönülüyordu. Çalışma temposu ve koşullar iki ay bu şekilde sürüp gitti. İkinci ayın sonunda kitap basımı durmuştu ve artık kitap basım işi gelmiyordu, nedeni ise kitapların belli tarihler arasında basılıyor olmasıydı. Onlar için artık işçilere gerek kalmamıştı peki ama bunu onlara kim söyleyecekti?

Bu utanç verici cümleyi (size artık gerek kalmadı) işçilere karşı söyleyemeyen patron, demirbaş elemanım dediği bir işçiye söyleyerek mesai bitiminde diğerlerine söylemesini istedi. Aylıklarımı o gün içerisinde almış olan işçiler hiçbir şey anlamadan apar topar işten atıldılar. Sizinle paylaştığım kendi deneyimimden de görüldüğü gibi, nerede olursa olsun sınıf bilinci olmayan örgütsüz bir işçi kaybetmeye mahkum bırakılmıştır. Haklı davamızda ücretli köle olmaktan kurtulana kadar, devrimci bir işçi olarak sınıfsız bir toplum yaratana kadar mücadele etmektense başka çaremiz yok.

İstanbul'dan bir ozalit işçisi

Mücadele eden kadın hareketine sıfır tahammül

Daha birkaç ay önce "açılım"a feminist makyaj amacıyla kendi seçtiği kadınları, burjuva feminizminin temsilcilerini Dolmabahçe'de salonlarda ağırlayan hükümet, mücadele eden kadınları ise "potansiyel tehlike" olarak görüyor.

25 Kasım "Kadına Yönelik Şiddete Son" günü öncesinde düzenlenen kadın yürüyüşüne, devletin her türlü engelleme çabalarına ve polis saldırılarına rağmen, yürüyüş kollarına farklı illerden kadınların da katılımıyla coşku ve kararlılık hâkim oldu. Yürüyüş, kadın cinayetleri, taciz ve tecavüz, emek sömürsü, çocuk istismarı, muhafazakâr politikalar sonucu kadınların uğradığı ayrımcılık ve savaşın kadınlar üzerinde yarattığı yıkım gibi sorunları gündeme getirmek ve bu sorunlar karşısında kadınların taleplerini hükümete iletmek amacıyla düzenlendi.

KESK Kadın Sekreterliği, İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Ankara Barış için Kadın Girişimi'nin çağrısıyla örgütlenen yürüyüşün Hakkâri ayağı 9 Kasım'da, İstanbul ayağı ise 10 Kasım'da yola çıktı. Yürüyüş boyunca tüm noktalardaki kadınlar "Kimliğimin, bedenimin ve emeğimin sömürülmesine karşı mücadele ediyorum" yazılı bir pankart ile Türkçe, Kürtçe, Ermenice ve Rumca sloganlar yazılı dövizleri taşıdılar.

İstanbul'dan hareket eden kadınlar, Kocaeli, Yalova, Bursa ve Eskişehir'e uğrayarak bu şehirlerdeki kadınlarla birlikte sorunları ve taleplerini tartıştılar.

Hakkâri'den hareket eden kadınların yolu ise Van, Bitlis, Batman, Siirt, Diyarbakır gibi şehirlerden geçti. Ancak ne yazık ki Hakkâri kolundan yürüyen kadınları, uğradıkları şehirlerde sadece kadınlar karşılamadı, polis saldırısı ile karşı karşıya kaldılar. Daha Hakkâri çıkışında polis, kadınları üst aramasından geçirmek istedi. Ancak kararlı bir duruş sergileyen kadınlar buna izin vermedi. Polisin yol boyunca devam eden tacizi ise Urfa'da kadınların otobüsten inmesiyle sert bir saldırıya dönüştü ve eyleme katılan tüm kadınların gözaltına alınması ile sonuçlandı. Kadınlar, şiddete karşı seslerini yükseltmek, taleplerini dile getirmek için başlattıkları yürüyüşte bile devlet şiddetinden kurtulamadı. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 15 ilin valisine gönderdiği "gizli" bir talimatla "potansiyel tehlike" olarak görülen kadınlar, saçlarından sürüklenerek, coplanarak gözaltına alındı. Serbest bırakıldıktan sonra yollarına devam eden ve Ankara'ya ulaşan kadınları, yine bildik bir manzara, polis ablukası karşıladı. Kadınların sorunları ve talepleri ile ilgili hazırladıkları dosyayı başbakanlığa iletmek üzere meclise yürümelerine izin verilmedi. Bu durumu pro-

testo eden kadınlar polis ablukasında basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Kadın yürüyüşü, devletin kadın kurtuluş mücadelesine ve Kürt kadın hareketine yaklaşımını göz önüne serme açısından önemli bir mücadele örneği. Daha birkaç ay önce "açılım"a feminist makyaj amacıyla kendi seçtiği kadınları, burjuva feminizminin temsilcilerini Dolmabahçe'de salonlarda ağırlayan hükümet, mücadele eden kadınları ise "potansiyel tehlike" olarak görüyor. Dolmabahçe'de o gün salonun içinde değil, polis barikatının ardında, kapının dışında olan, taleplerini haykıran kadınlar, bugün de yine sokaklarda mücadeleyi örmeye devam ediyor. O kadınlar bugün de yoksulluğun, savaşın en fazla zarar verdiği kadınların, Ceylan Önkol'un, Güldünya'nın, N.Ç.'lerin, Batman'da intihara sürüklenen, kardeşliği savundukları için mahkemeye çıkarılan ve mahkemede kendi anadili ile konuşmak isteyen kadınların sesini sesine katarak mücadeleyi büyütüyor. İstanbul'dan yola çıkan kadınlarla Hakkâri'den yola çıkan kadınların isimleri farklı olsa bile yaşadıkları sorunların aynı olduğu bilinciyle her türlü baskıya ve şiddete rağmen dayanışmayı sürdürüyor.

25 Kasım'da kadınlar sokaklardaydı!

İzmir

DİP Girişimi militanlarının da yer aldığı eylem Konak İskelesi'ne doğru yürüyüş ile başladı. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Geceleri de Alanları da Sokakları da İstiyoruz", "Tecavüzcü Erkek, İşbirlikçi Devlet" sloganları atıldı. Konak İskelesine geldiğindeyse turnikelerden Kentkart basılmadan geçildi. Buradan Karşıyaka vapuruna binildi ve şarkılar eşliğinde Karşıyaka'ya gelindi. Basın açıklamasının gerçekleştirildiği Karşıyaka Çarşısı, kadınların çılgınlığına sahne oldu. Eylem sağanak yağmura rağmen devam etti ve atılan sloganlarla son buldu.

İstanbul

İstanbul'da her yıl olduğu gibi bu yıl da İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş düzenlenerek, erkek egemen sistemin şiddetine karşı kadınların talepleri haykırıldı.

25 Kasım 2010 Kadın Platformu'nun düzenlediği eyleme bine yakın kadın katıldı. Tünel Meydanı'ndan başlayan yürüyüş boyunca, kadınların maruz kaldıkları ev içi şiddetten tacize, tecavüze, devlet şiddetine karşı tepkilerini dile getiren, medyanın cinsiyetçi yaklaşımını lanetleyen ve savaşta şiddetin en ağır yüzüyle karşılaşan Kürt kadınlarının taleplerini vurgulayan birçok slogan haykırıldı. Eylem, Taksim tramvay durağında Türkçe ve Kürtçe okunan basın açıklamasıyla son buldu.

25 Kasım 2010 Kadın Platformu'nun düzenlediği eylemin yanı sıra, İstanbul sokakları gün boyunca farklı zamanlarda 'Kadına Yönelik Şiddete Hayır Günü' çerçevesinde başka eylemlere de sahne oldu. Bunlar arasında BDP'li kadınlar, düzenledikleri eylemde Kürt kadınlarının barış ve anadil taleplerini de öne çıkardıkları eylemde kendi talepleriyle sokaklara çıktılar.

Adana

Adana'da kadınlar 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü'nde sokaklardaydı. DİP Girişimi'nin de bileşenle-

lerinden birisi olduğu Adana Kadın Platformu'nun düzenlediği meşaleli yürüyüşte kadınlar "Tacize, Tecavüze, Kadın Cinayetlerine Karşı Yasta Değil, İsyandayız" pankartını taşıdılar.

Saat 18.00'de Beşocak Meydanı'ndan başlayan yürüyüş boyunca kadınlar "Kadına Yönelik Şiddete Son", "Taciz, Tecavüz Kader Değildir", "Haksız Tahrik Unsuru Olmayacağız", "Erkeklerin Sevgisi Her gün Üç Kadın Öldürüyor" sloganlarını attılar. Eylem sırasında ayrıca yıllardır kadın kurtuluş mücadelesi içerisinde yer alan Pınar Selek'e Yargıtay tarafından müebbet hapis cezası istenmesiyle ilgili bir değerlendirme yapılarak, bu kararın siyasi bir karar olduğu ve Adana Kadın Platformu'nun Pınar Selek'le dayanışma içerisinde olacağı belirtildi. Basın metninin okunmasından sonra uzun süre coşkulu sloganlar atıldı. Kadınların hep bir ağızdan "Kadınlar Vardır" şarkısını söylemesinin ardından alkışlar ve zılgıtlarla eylem sona erdi.

Antalya

Antalyalı kadınlar saat 18.00'da Kapalıyol girişindeki Halk Bankası önünde toplandı. Kışlahan oteli önüne kadar sloganlar eşliğinde yürüyen kadınlar, burada bir basın açıklaması yaptılar. 25 Kasım'ın tarihçesiyle başlayan basın açıklamasında militarizm, devlet ve kurumlarının uyguladığı kadına yönelik şiddet, medya, namustöre cinayetleri ve diğer konular teşhir edildi. Eylem sırasında sık sık "susma haykır, şiddete hayır!", "Kürt, Türk, Ermeni, kadınlar birlikte güçlü!", "Medya tecavüze ortak olma!" sloganları atıldı. Eyleme DİP Girişimi'nin yanı sıra, KESK, Antalya Kadın Danışma ve Dayanışma, ÖDP, Sosyalist Kadın Meclisi, BDP, Sosyalist Parti, Emek Partisi ve Halkevleri'nden kadınlar katıldı.

Yunanistan:

Yerel seçimlerde düzen partileri ağzının payını aldı

Birçok ülkenin ardı ardına içine düştüğü borç krizinin en şiddetli vurduğu ülkelerden komşu Yunanistan'da geçen ay yapılan yerel seçimler, sağıyla, soluyla bütün düzen cephesini sarstı. İktidardaki "sol" parti PASOK seçimlerden birinci parti olarak çıksa da, yaklaşık 10 milyon seçmenin bulunduğu ülkede bir milyondan fazla oy kaybı yaşayarak dersini aldı. 2009'da iktidarı PASOK'a kaptıran Yeni Demokrasi de kitlelerin öfkesinden kaçamadı ve yarım milyon oy yitirdi.

Kitlelerin düzen partilerine duyduğu öfkenin bir diğer yansıması da seçimlere katılımın uzun zamandır görülmemiş oranda düşmesiydi. Seçmenlerin yüzde 50'ye yakını sandığa gitmeyerek sermaye partilerine "sizden umudumuz yok" mesajı verdi.

Yunanistan'ın ağır bir borç krizine düşmesinde, önceki iktidar partisi Yeni Demokrasi'nin büyük sorumluluğu bulunuyor. Bu kriz içerisinde yönetimi devralan

PASOK ise, patronların yaptığı borçları işçilere, emeklilere, yoksullara ve gençlere ödetmeye yönelerek "beterin beteri var" dedirtti. Üstelik kendisini sol bir parti sayarken, ekonominin yönetimini Avrupa Birliği'ne ve İMF'ye devretmekten çekinmedi.

Yerel seçimler kitlelerin bu tabloya sessiz kalmadığını gösterdi.

Mücadele yükseliyor, sosyalistler güçleniyor

Aralık 2008'de 14 yaşında bir gencin polis kurşunuyla can vermesi üzerine gençliğin haftalarca süren bir isyan başlattığı ülkede 2009 yılı boyunca de sık sık genel grevler ve okul işgalleri

gerçekleştirilmişti. Borç krizinin patlak vermesinin ardından da arka arkaya pek çok genel grev oldu. Mücadele pek çok sektöre yayıldı.

Buna paralel olarak son yerel seçimlerde sosyalist sol da toplumsal desteğini arttırdı. Özellikle Yunanistan Komünist Partisi (KKE) oy oranını neredeyse ikiye katlayarak yüzde 11'e çıkardı. KKE krizden çıkış için bir dizi milliyetçi önlem dışında somut bir yol önermemekle birlikte, son dönemdeki canlılığı ve Yunan sosyalist hareketinin en köklü partisi olması dolayısıyla bu başarıyı elde etti.

Öte yandan Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) Yunanistan seksiyonu, kardeş partimiz EEK de henüz mütevazı boyutlarına rağmen başkent Atina'daki bir işçi bölgesinde, merkez komitesi üyesi Yorgos Mitrovgenis'i yeniden belediye meclisi üyeliğine seçtirmeyi başardı.

Haiti:

Emperyalist işgal, deprem, kolera

Latin Amerika'nın en yoksul ülkesi Haiti, yeni bir felaketin pençesinde. Ekim ortasında başlayan kolera salgını yayılıyor. Şimdiden 20 bin insan hastalığa yakalandı. 1.250 insan hayatını yitirdi. Bu kadar çok ölüye rağmen medya Haiti'deki kolera salgınına çok az yer ayırıyor. Belki de bu ülkede felakete alıştığı için dünya. Ocak ayındaki büyük deprem 250 bin kişiyi öldürmüştü, 300 bin kişiyi yaralamış, 1 milyon insanı evsiz barksız bırakmıştı! Kolera, daha depremin yaraları sarılmadan geldi.

Ama Haiti'ye sefalet sadece doğal afetler kılığında gelmiyor. ABD'nin burnunun dibindeki bu eski Fransız sömürgeci, emperyalizmin sürekli müdahalelerine maruz kaldı tarihi boyunca. En son 2004'te seçilmiş ilerici başkanı Jean-Bertrand Aristide, içeriden ve dışarıdan birlikte düzenlenen bir darbe sonucunda ABD tarafından Afrika'ya "ihraç edil-

di"! O günden bu yana da Aristide sürekli talep etmesine rağmen ülkesine dönemiyor, Haiti ise Birleşmiş Milletler (BM) "barış gücü" kılığında emperyalist işgal altında. İşgalci güçlere önce ABD ve Fransa komuta ediyordu. Son yıllarda onların kirli işini Lula Brezilyası ve Kirchner Arjantin'i devraldı.

Son günlerde ülkenin birçok bölgesinde binlerce Haitili BM'ye karşı gösteriler düzenleyerek, işgal gücünün ülkeden çekilmesini talep ediyor. Halk kolera'nın başlamasını bu güçlere atfediyor. Koleradan ölenler yetmezmiş gibi, BM askerleri bu gösteriler sırasında beş Haitili'yi öldürdüler.

Depremde Bill Clinton ile George W. Bush'u yardım faaliyetinin başına atayan Obama, Haiti'nin emperyalist işgalini sürdürmekte hiç beis görmüyor. 28 Kasım seçimleri ise sadece Aristide'in değil, partisi Lavalas'ın da dışlanmasıyla yapılıyor.

Politeknik Ayaklanması'nın yıldönümünde büyük eylemler

Yunanistan'da 1973 Politeknik Ayaklanması'nın 37. yıldönümü görkemli eylemlere sahne oldu. Başkent Atina'da yıllardır benzeri görülmemiş bir kalabalık toplandı. Kitleler kötü havaya rağmen, hükümet-AB-İMF üçlüsünün halk düşmanı politikalarını hedef alan sloganlar atarak büyük bir coşkuyla yürüdüler. Kısa süre önce yapılan yerel seçimlere düşük katılım olmasını pasiflik, boyun eğme ve hatta hükümete güvenoyu

olarak yorumlayan düzen cephesi de ağzının payını almış oldu.

Toplamda üç güne yayılan eylemlerin ilki 15 Kasım'da yapıldı. Polis, son dönemde edindiği alışkanlığını bozmadı ve yine kardeş partimiz EEK'in kortejine saldırdı. O sırada yol kenarında bulunan ABD vatan-daşı bir genç kadın, başından ağır yaralandı. Saldırıları 17 Kasım'daki büyük eylemde de devam etti ve bazı EEK üyeleri gözaltına alındı.

Politeknik Ayaklanması nedir?

Yunanistan'da 1967-74 yılları arasında iktidarda kalan Albaylar Cuntası, 1973 Kasım'ında, başkent Atina'daki Politeknik Üniversitesi'nde baş gösteren öğrenci ayaklanmasıyla büyük bir darbe aldı.

14 Kasım'da askeri diktatörlüğe karşı boykota giden öğrenciler, üniversiteyi işgal ederek giriş-çıkışları kapattılar. İçeride kendi olanaklarıyla Atina çapında yayın yapan bir radyo istasyonu kura-

rak halkı askeri diktatörlüğe ve emperyalizme karşı mücadeleye çağırdılar. 17 Kasım sabahı ordu harekete geçti ve bir tankla üniversite kapısını kırarak işgali bastırdı. Okul çevresinde askerlerin saldırıları sonucu 24 kişi yaşamını yitirdi.

Ayaklanma bastırılrsa da askeri diktatörlüğün çöküşü gençliğin bu direnişiyle başlamış oldu ve bir yıl geçmeden askeri diktatörlük dönemi sona erdi.

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nden dolu dolu bir 6 Kasım!

DİP'li öğrenciler eğitimin artan ticarileşmesine dur demek, üniversitelerde sermaye egemenliğini yıkmak, siviliyile resmiyle polisi üniversitelerden kovmak ve faşizm belasını def etmek için YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'da hem sokağa indiler hem de düzenledikleri salon etkinliği ile gençlik mücadelesini tartıştılar.

6 Kasım Cumartesi günü gerçekleştirilen ve başta öğrenci gençlik sendikası Genç-Sen olmak üzere bir dizi kurumun organize ettiği yürüyüş Ankara Üniversitesi Cebeci Kampusu'ndan saat 11.30'da başladı. DİP'li öğrenciler toplanma saati olan 10:00'dan itibaren sermayeyi ve YÖK'ü hedef tahtasına alan sloganlarıyla alanda hazır bulundular. 'Eşit, Parasız, Anadilde Eğitim İçin Özgür Emekçiler Üniversitesi' pankartını taşıdılar ve yürüyüş boyunca bu yıl ana şiarları olan 'Para, Satır, Cop Üniversiteden Dışarı' sloganını attılar. Arjantin'de sendika bürokrasisine bağlı çetelerin kurşunuyla öldürülen DEYK militanı Mariano Ferreyra yoldaş için hazırladıkları dövizleri taşıyan ve sosyalist dünya devrimine ilişkin sloganları haykıran DİP'li öğrenciler Türkiye'ye kurulması planlanan füze kalkanına ilişkin olarak da 'ABD'ye Değil İran'a Kalkan Ol' dediler.

Tüm kortejlerin geçtiğimiz yıl Tekel komününe ev sahipliği yapmış bulunan Sakarya Caddesi'ne varmasıyla başlayan etkinlikte öncelikle öğrencilerin taleplerini içeren Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yapıldı. Ardından aralarında mücadelelerini sürdüren Tekel işçilerinin bir temsilcisinin de yer aldığı değişik direnişlerden işçiler söz alarak hem kendilerinden bahsettiler hem de öğrencilere desteklerini açıkladılar. Yürüyüş ve ardından gerçekleştirilen açık hava etkinliğine yaklaşık olarak iki bin kişi katıldı.

Yine parçalı bir 6 Kasım

Bu seneki 6 Kasım protestoları da, önceki seneler gibi parçalı geçti. İstanbul ve Ankara'da çeşitli eylemler düzenlenirken, Ankara'da Genç-Sen'in örgütlediği eylemle Öğrenci Kolektifleri ve Gençlik Muhalefeti tarafından düzenlenen eylem 300 metre bir mesafeyle yan yanaydı. Kuşkusuz bu ayrışma, ilgili siyasetlerin genel politikada, özellikle burjuvazinin politik iç savaşı karşısındaki tavrıyla ilgilidir. Bunu Genç-Sen eyleminin dışındaki grupların 6 Kasım çalışmalarındaki YÖK anlatımı da ortaya koymaktadır. Bu grupların YÖK algısına bakıldı-

Saat 13:30 civarında etkinlik alanından ayrılan DİP'li öğrenciler buradan öğrenci gençliğin mücadelesi üzerine yapacakları tartışma için Petrol-İş'in toplantı salonuna geçtiler. 'Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim İçin Özgür Emekçiler Üniversite-

si' başlıklı etkinlik saat 14:00'te Mariano Ferreyra ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Tartışmaya geçmeden önce yıl dönümü olması itibarıyla tarihin ilk muzaffer işçi devrimi olan Ekim Devrimi adına kısa bir anma gerçekleştirildi.

Bu kısa anmadan sonra etkinlik bir yoldaşımızın hazırladığı sunumla devam etti. Yoldaşımız sunumuna kapitalizmde üniversiteleri birer ilerçilik kalesi gibi gören fikirleri eleştirerek başladı, üniversitelerin günümüzde burjuvazi adına bilgi, teknoloji ve ideoloji üreten kurumlar olduğunu belirtti. Sınıf mücadelesinin; öğrencilerin okulu, emekçilerin işyeri olan üniversitelerde de yürümekte olduğundan bahsetti. İdari, mali ve akademik özerkliğin devrimci Marksistlerin talebi olamayacağını, tersine bu üçlünün burjuvazinin üniversitelerle ilgili ajandasının köşe taşları olduğunu belirttikten ve demokrasinin de sınıflardan bağımsız ele alınmayacağını açıkladıktan sonra partinin Özgür Emekçiler Üniversitesi şiarıyla özetlenen anlayışından bahsetti.

Gençlik mücadelesine ilişkin olarak çalışma tarzından taleplere, gençlik yayınından parti politikalarının gençlik alanındaki faaliyetlere uyarlanmasına kadar bir çok konunun ele alındığı tartışma bölümü ise yaklaşık olarak bir buçuk saat sürdü. DİP Girişimi'nin önümüzdeki dönemde etkin olarak sürdüreceği gençlik mücadelesi ve örgütlenme tartışmalarına bir giriş olması bakımından önem taşıyan etkinlik 16.30'da sona erdi.

ğında, YÖK'ü AKP'nin kurduğu düşünülebilir ve haliyle YÖK'ten ziyade mücadelenin merkezine AKP'yi almak gerekir sonucuna ulaşılabilir. Böyle düşünenlerle, düşünmeyenler de kolayca iki ayrı yolda yürüyebilir. Oysa günümüzün ihtiyacı bu değildir. Her 6 Kasım'da "YÖK kaldırılın" demekle yetinemeyeceğimiz, üniversitelere dönük sermaye saldırısının, Bologna sürecinin, YÖK'ün okullara polis sokan talimatının ve bu talimatla işleri kolaylaşan faşistlerin sola dönük saldırılarının karşısında kurulabilecek en geniş birliği kurmak, bu başlıklar üzerinden kitlesel kampanyalar ve eylemler düzenlemek gerekmektedir.

Mustafa Kemal Coşkun

Liberalizmin özgürlük masalı

Liberal düşüncenin en temel sorunu, hem insanın kendisini hem de insan hak ve özgürlüklerini bütünüyle soyut bir kategori olarak ele almasından başka bir şey değildir. Bunu anlamak için sadece insan haklarına ilişkin belgelere bakmak yeterlidir. Neredeyse bütün "insan hakları" bildirgeleri daha ilk maddelerinde genel ve soyut insan eşitliğine ve özgürlüğüne vurgu yapar: "Tüm insanlar eşit derecede özgür ve bağımsızdırlar" (Virginia İnsan Hakları Bildirgesi); "İnsanlar hukuk açısından eşit ve özgür doğarlar, eşit ve özgür yaşarlar" (Fransız İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi); "Bütün insanlar hür, haysiyet ve haklar bakımından eşit doğarlar" (İnsan Hakları Evrensel Beynamesi). Ne var ki bu tür bir bakış fazlasıyla sorunludur. Zira nasıl ki gerçekte hayvan diye özel bir tür olmayıp, hayvan kavramı, hiçbir kendisinin hayvan olduğunun bilincinde olmayan ve asla hayvanlık bilincine ulaşamayacak olan farklı türden hayvanların tümü hakkında kendi dışlarından ve üstlerinden yapılmış bir soyutlamanın ürünüdür, insan kavramı da buna benzer bir kavram, gerçeklik düzeyinde, yani toplumsal yaşamda ve toplumsal ilişkilerde karşılığı bulunmayan soyut içerikli bir kavram durumuna düşmüş olmaktadır. Elbette ki bu arada özgürlük, eşitlik, adalet gibi kavramlar da bu soyutluk kategorisinde tanımlanır.

Dolayısıyla insan sadece soyut olarak kavrandığı zaman, yaşayan, gerçek insan bu soyut insanın lehine ortadan kaybolur, yok olur gider. Ne var ki insan, soyut olarak ne köledir ne de köle sahibi, ne serftir ne aristokrat, ne işçidir ne de burjuva, ne de herhangi bir şey. Zira ancak toplumsal yaşam içerisinde ve içine girmiş olduğu toplumsal ilişkilerde köle ya da köle sahibi, işçi ya da burjuva, ya da işte maddi toplumsal ilişkiler neyi gerektiriyorsa onu olur. Bu nedenle özgürlük, eşitlik, adalet gibi kavramlar da bu somut, gerçek insan veri alındığında işe yarayan kavramlar olabilirler. Bu anlamda "bütün insanlar özgürdür", "herkes eşittir" demek, eğer toplumsal yaşamda ve toplumsal ilişkilerde bir karşılığı yoksa anlamsız bir önerme olmaktan bir adım öteye gidemez. Tam da bu noktada liberallerin özgürlük tanımının da nasıl bir masaldan ibaret olduğu ortaya çıkar: Özgürlük soyut olarak tanımlanmıştır, bu nedenle de bu tanım insanın somut ihtiyaçlarına, yaşamına, toplumsal ilişkilerine vb. denk düşmez, hatta zaman zaman çeliştiği bile olur. Dolayısıyla, örneğin mülkiyet ilişkileriyle sınıfsal bir ayrıma tabi tutulmuş bir toplumda "herkes eşittir" demek, sadece bir çelişki değil, aynı zamanda bilinçli bir biçimde insanları kandırmaktan başka bir şey değildir.

Ne var ki insanın ve buna bağlı olarak özgürlük ve eşitlik gibi kavramların bütünüyle soyut olarak ele alınması başka bir takım sorunları da beraberinde getirir. Birincisi, bu durumda her türlü düşünce/davranış/gelenek/görenek vb. aynı zamanda bir özgürlük olarak sunulabilecektir. Her şey özgürlük adına meşrulaştırılır, herşey mübahtır, ama buna insanlık ve bilim dışı olabilecek her türlü kültür/kimlik/düşünce vb. de mecburen dahil edilecektir. Diğer taraftan ikinci ve daha önemli başka bir sorun, toplumsal yaşam ve toplumsal ilişkiler bütünüyle göz ardı edildiğinden, bir yerde "özgürlük" olabilecek bir şeyin başka bir yerde bir "baskı aracı" olarak karşımıza çıkabileceğinin göz ardı edilmesinden başka bir şey değildir. Yani toplumsal yaşam ve ilişkiler göz önüne alındığında diyelim X ülkesinde ya da X üniversitesinde özgürlük olarak tanımlanabilecek herhangi bir durum Y ülkesinde ya da Y üniversitesinde bir baskı aracına dönüşebilir. Bugün sürekli bahsedilen başörtüsü meselesini ya da başka türden tartışmaları bu çerçevede değerlendirmesek liberallerin düştüğü hataya düşmek kaçınılmaz olacaktır. O zaman, bir sonraki yazımızın konusu da başörtüsü olsun.

Akdeniz Çivi İşçisi Direniyor

Mersin'de bulunan, Akdeniz Çivi isimli fabrikada çalışan işçilerden 15'i DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası'na (BMİS) üye oldukları nedeniyle işveren CHP üyesi Serhat Dövençi tarafından işten çıkarıldı.

26-27 Ekim'de işten atılan bu 15 Akdeniz Çivi işçisi "çalışma ve sendikalı olma haklarını" geri almak için evlerine dönmeyip, fabrika önünde direnişe başladı. BMİS üyesi işçiler direniş süresince, patronla birçok kez görüşme talep etti, ancak bu taleplerine hiçbir cevap alamadı. Bunun üzerine, yaklaşık 90 BMİS üyesi işçi daha iş bırakarak, toplu iş sözleşmesi yapılması, sendikalı olma hakkının tanınması ve bunun üzerindeki baskıların

Akdeniz Çivi işçileri 14 Ekim gününe kadar gizlilikle yürüttükleri örgütlenme çalışmalarında çoğunluğu sağlayıp Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na işyerinde çoğunluğun olduğuna ilişkin tespit talebi başvurusunda bulundu. Bu süreçte sendika örgütlenmesini öğrenen işveren Dövençi, işçileri önce tek tek yanına çağırdı ve paravan olarak daha önceden hazır bulundurduğu Nail Çivi isimli şirkete geçmelerini istedi. Ancak işçiler Nail Çivi isimli şirkete geçmeyi reddetti ve patronun işçilere karşı bu hamlesi boşa çıkarıldı. Serhat Dövençi, Nail Çiviye geçmeyi kabul etmeyen bir işçiyi hakaret ederek işten kovdu. Aynı süreçte patron bazı işçilerle de görüşüp onlara zam yapacağı vaatlerinde bulunup sendikadan vazgeçmelerini istedi. Tabii patronun işçileri bölmek, örgütlülüğü dağıtmak için yapmış olduğu bu saldırı da boşa çıkarıldı.

Akdeniz Çivi işçisi kazanacak!

Akdeniz Çivi işçilerine, biz Devrimci İşçi Partisi'nin yanı sıra Mersin yerelindeki birçok sosyalist kurum da destek vermektedir. Biz, Akdeniz Çivi işçisi kardeşlerimiz kazanana kadar onlarla birlikte direnişe bütün olanaklarımız seferber ederek destek olmaya devam edeceğiz. Akdeniz Çivi işçilerine destekler büyütülmeli direniş; çarşı merkezlerine, üniversite içine, başka kitlesel merkezlerle yürü-

kaldırılması, fazla mesai ücretlerinin ödenmesi, yıllık tatil haklarının tanınması, 8 saatlik çalışma süresi gibi taleplerle Akdeniz Çivi fabrikası önünde direnişe geçtiler.

Patron işçileri ekonomik krizden dolayı işten çıkartıyormuş!

İşveren son dönemde yaşanan ekonomik kriz nedeniyle fabrikanın ekonomik daralma yaşadığını belirtiyor. Bundan kaynaklı işçileri işten çıkardığını söylüyor. Fakat işçiler durumun tam aksi yönde olduğunu, fabrikanın ülke ekonomisinde önemli bir pazar payına sahip olduğunu, kriz döneminde bile üretimin eskiye oranla daha fazla yapıldığını söylüyor.

yüşlerle, bildirimlerle, basın açıklamalarıyla yaygınlaştırılmalıdır. Mersin DİP bu çalışmaları örgütlemek için canla başla çalışmaktadır.

Mersin'de daha öncede önemli direniş ve grevler yaşanmış, bunlar zaferle sonuçlanmıştır: serbest bölgede çalışan işçiler, Mersin liman işçilerinin direnişi, 3 yıl kadar süren ve kazanılan SCT Turbo Filtre grevi... Şimdi sıra Akdeniz Çivi işçilerindedir, patronun tüm oyunlarını boşa çıkarıp, yılmadan, tüm talepleriyle direniş kazanacak, Akdeniz Çivi fabrikasına halaylarla girilecektir. Bu zafer Akdeniz çivi işçilerinin, Mersin'de ve daha birçok bölgede, sermayenin her türlü saldırılarıyla her gün daha fazla sömürülmeye mahkum edilen sınıf kardeşlerine de yol açacaklardır.

DİP Girişimi'nden Akdeniz işçilerine ziyaret

Devrimci İşçi Partisi militanları sendikaya üye oldukları için işten çıkarılan Mersin Akdeniz Çivi işçilerine bir destek ziyareti gerçekleştirdi.

13 Kasım Cumartesi günü yapılan ziyarette işçiler öncelikle şu ana kadar direnişte neler yaptıklarını ve daha sonrası için neler yapılması gerektiğini tartıştı. Daha sonra DİP Girişimi üyesi Şiar Rışvanoğlu; işçileri Devrimci İşçi Partisi Girişimi adına selamlayıp, DİP Girişimi'nin işçi sınıfının her alanda çıkarlarını savunan, işçi sınıfı mücadelesini politik alana taşıyan bir sınıf partisi olduğunu anlattı. Tekel başta olmak üzere diğer işçi direnişlerinden örnekler veren Rışvanoğlu mücadele eden işçinin her şeyi değiştirebileceğini söyledi. 2009 yerel seçimlerinde Adana yerelinde Devrimcilerle Kürt hareketinin ittifakından doğan gücü ve bu sürecin deneyimlerini işçilerle payla-

şan Rışvanoğlu, bu gücün Akdeniz Çivi işçilerinin arkasında olduğunu belirtti.

Rışvanoğlu'nun ardından DİP Girişimi üyesi bir kadın yoldaşımız söz aldı. Yoldaşımız da, işçi mücadelesinin ancak birlik ve dayanışmayla zafere ulaştırılabileceğini belirterek, Mersin'de daha önce kazanımla sonuçlanan Turbo SCT greviden ve Mersin Limanı direnişinden örnekler verdi.

Son olarak söz alan DİP'li öğrenciler, her zaman sınıfla beraber mücadele ettiklerini, Akdeniz Çivi işçilerinin mücadelesinin üniversitedeki emekçi çocuklarının da sorunu olduğunu belirttiler. Öğrenciler, birlikte bu mücadelenin kesinlikle kazanılacağını söyleyip, Akdeniz Çivi işçisinin mücadelesini bildiri, afiş ve diğer yöntemlerle Mersin Üniversitesi'ne taşıyacaklarını belirttiler. Destek ziyareti işçilerle yapılan sohbetle devam etti.

İşçiler CHP İl Binasını İşgal Etiler!

Akdeniz Çivi işçileri, işverenin Yenişehir CHP meclis üyesi olmasından ve CHP yöneticilerinin hiç birinden kendilerine destek gelmemesinden dolayı CHP il binasını işgal etti. 25.11.2010 (perşembe) günü sabah 08.30' da Birleşik Metal-İş üyesi 59 işçi CHP il binasına girdi. Ardından parti binasında bulunan görevli kişiden binanın anahtarını isteyip görevliyi dışarı çıkarttılar ve işgali başlattılar. Pencerelere "üyeniz olan partiniz bizi işten attı, bir aydır direniyoruz" yazılı dövizler astılar. Pencerelerden dışarı sarkan işçiler, "sendika hakkımız engellenemez", "direne direne kazanacağız", "gemileri yaktık geri dönüş yok" sloganları atıldılar. Bu sırada binanın önü polis tarafından çevrilmişti. Polis aşağıdan işçilere aşağıya inmelerini, bu yaptıklarının yasadışı olduğunu anons ediyordu. İşçiler ise; kararlı olduklarını, sendikalı olarak işe geri dönüp çalışmaya başlamak istediklerini söylüyorlardı.

CHP il binası işgal edildikten sonra, binanın önünde bulunan, aralarında Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin de bulunduğu birçok sosyalist kurum ve sendika temsilcisi işçilere destek vermeye başlayınca, polisler tarafından sert müdahaleye maruz kaldılar. CHP il binasının çaprazına(yaya yoluna) geçen sosyalist ve sendika temsilcileri burada slogan atmaya başladılar. Bu sırada dışarıdan gelen bir Akdeniz Çivi işçisi içeriye girmek istedi ve polislerin çok sert bir müdahalesiyle karşılaştı. İşçi arkadaşlarının yanına gitmek istediğini, kendisinin de işçi olduğunu belirtip ısrar edince polis işçiyi gözaltına almak istedi, fakat duruma hemen müdahale eden sosyalistler işçiyi polislerin elinden aldı. Öğle saatlerine yaklaşıldığında işçilerin aileleri de bina

yakınında beklenen yere geldi. Sık sık, işgali gerçekleştiren işçilere sloganlarla destek veriyorlardı. Polislerin sert müdahalesinden dolayı ve işçilere destek vermek amacıyla Mersin Emek ve Demokrasi Platformu işgal yerinde basın açıklaması gerçekleştirdi. Saat 22.00 sıralarında CHP il başkanı Yılmaz Şanlı telefonla arayarak, işçilerin misafirleri olduğunu, ayrıca 30 işçiyi de işe geri alacaklarını belirtip işgalin sona erdirilmesini istedi. Fakat BMİS Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Güleğül tüm işçiler geri alınana kadar işgalin süreceğini söyleyerek teklifi reddetti.

Bu görüşmeden yaklaşık on dakika sonra tekrar gelen telefonla medyada CHP'nin çok rencide olduğunu ve artık geri kalan 30 işçiyi de işe almayacaklarını bildiren Şanlı bundan sonrası için sorumlu olmadıklarını söyleyip tehtitte bulundu.

Saat gece 12'den sonra polis, işçilere destek veren gruba, ses çıkartıp gece yarısı insanları rahatsız ediyorunuz uyarısında bulundu. Bu uyarının ardından dağılmayan grubu polis kalkanlarıyla itelemeye başladı. Polise direnen grup ile polis arasında arbede yaşandı. Saat 03.00'ü gösterdiğinde polis CHP il binasının kapısını levyeyle açıp işçileri gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçiler saat 08.00' de serbest bırakıldı. Serbest bırakıldıktan sonra işçiler Birleşik Metal iş sendikasına geçip dinlendiler. Akdeniz Çivi işçilerine destek amaçlı Mersin Emek Platformu ve Birleşik Metal İş saat 12.45'te sendikadan taş binaya(belediye binası) yürüyüp bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ardından tekrar sendika binasına geçen grup buradan dağıldı. Şimdi sıra Akdeniz Çivi işçisiyle dayanışmaya, mücadeleyi yükseltmeye. Ses-